

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ · ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς, Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδοι Β'.—Τόμ. 10

Ἐν Ἀθήναις, 27 Σεπτεμβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 38—39

ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΩΤΑ—πρῶτα πρέπει νὰ σας συστήσω τὴν ἀδελφὴν μου Κικήν,—εἶμαι ἐγώ, ὁ αἰώνιος Ἀναγίας,—διότι αὐτὴ, κατὰ δυστυχίαν μας, παίζει σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν Δεκάτην Τρίτην Κυριακὴν. Τὴν γνωρίζετε μόνον ἀπὸ τὴν Συλλογὴν τῶν γραμματισμῶν που κἀννει δι' ἐξέδωκ' σας, διότι σεῖς τὴ στέλλετε τὰ γραμματισμῶν, τὰ ὅποια κολλᾷ με πολλὴν φροντίδα καὶ με ολίγην γούμν' εἰς ἓνα πελώριον Λεύκωμα. Τὸ Λεύκωμα αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸν μόνον της θησαυρὸν καὶ τὴν μόνην της εὐτυχίαν. Μάλιστα ἡ κυρὰ-Μάρθα, λέγει· ὅτι θὰ εἶνε καὶ ἡ μόνη της προίκα... Ἀς εἶνε ἡ Κική εἶνε ἀκόμη μικρὴ, καὶ ὡς που νὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ ὑπανδρευθῇ, ποῖος ξέρει τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ!... Πρὸς τὸ παρὸν, ἀναγεται καὶ αὐτὴ εἰς τὰ... λευκωματοῦχα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἔχει καὶ πολλὰς εἰδικὰς γνώσεις. Εὕρει παραδείγματος χάριν, πότε ἐξεδόθη τὸ κάθε γραμματισμὸν καὶ τί ἀξίαν ἔχει. Εὕρει ὅτι ὑπάρχουν γραμματισμὰ γνήσια καὶ κίβδηλα, καὶ εἰμπορεῖ νὰ σας εἰπῇ τί διαφέρει τὸ κάθε γνήσιον ἀπὸ τὸ κίβδηλόν του (κάτι διαφορὰς που εἶνε ἀδύνατον νὰ σας διακρίνετε διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.) Ναί·

«Αλλά σου έχει κ' ένα πείσμα, μίαν επιμονή! Αιώνιος φιλονεικεί, αιωνίως αντιλέγει. Έκείνο που θέλει, θέλει. Δεν εννοεί να υποχωρήσει ούτε εις μικρότερον ούτε εις μεγαλύτερον. Και αν δεν μεταχειρισθῇ κανείς μαζί της την βίαν, την κτηνώδη βίαν, πρὸ τῆς ὁποίας υποχωροῦν θέλουντας καὶ μὴ οἱ ἀδυνατώτεροι, ἀδύνατον νὰ την πείσῃ διὰ τῆς λογικῆς! Ἐγὼ εἶμαι ἀρετὰ χρόνια μεγαλύτερός της, καὶ φυσικὰ δυνατώτερος. Ἐπειτα ἔχω καὶ τὸ προνόμιον νὰ εἶμαι ἀνδρας, καὶ μάλιστα ἀδελφός, πρῶγμα τὸ ὅποιον θὰ μου εἰδὲς δικαίωμα καὶ ἂν ἀκόμη ἦσουν μικρότερος. Καὶ ὅμως ἀποστρέφομαι τὴν βίαν. Δὲν θέλω νὰ ἐπιβάλλω τὴν γνώμην μου διὰ τῆς βίας. Προσπαθῶ πάντοτε νὰ το κατορθώσω διὰ τῆς λογικῆς καὶ διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου. Ἀλλ' ἂν ἡ μέθοδός μου ἐπιτυχάνῃ καὶ διὰ τὰς ἑνδεκα ἀδελφάς, διὰ τὴν Κικήν, καὶ μόνον διὰ τὴν Κικήν, μὲναι κόπος χαμένος. Καὶ τὸ ἀπαισιωκτικώτερον εἶνε, ὅτι τότε ἀκριβῶς ἐπιμένει εἰς τὴν γνώμην της περισσώτερον καὶ θέλει ἐκείνο που θέλει, ὅταν της φέρνω τὰ σπανιώτερα γραμματόσημα καὶ τὰ λογικώτερα ἐπιχειρήματα.

Μία τέτοια ἀδελφική φιλονεικία, μετὰ τοῦ υποφαινομένου καὶ τῆς Κικῆς, ἐγεννήθη τὴν ἡμέραν ἴσα-ἴσα πού ἐπρόκειτο, κατὰ διαταγὴν τῆς κυρίας Διαπλάσεως, νὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς Δεκάτης Τρίτης Κυριακῆς. Τὸ ζήτημα ἦτο πού θὰ ἐπηγαίναμεν τὸ βράδυ. Ἐγὼ ἤθελα νὰ υπάγω εἰς τὸ θέατρον τῆς Νέας Σκηνῆς, διὰ νὰ ἰδῶ τὸν «Τρίτον» τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ἡ Κική ἤθελε νὰ υπάγῃ εἰς τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ζαππείου διὰ νὰ ἰδῇ τὸν Σκυλάνθρωπον.

— Μὰ ὁ Σκυλάνθρωπος, τῆς εἶπα, θὰ εἶνε ἐδῶ καὶ αὐριον καὶ μεθαύριον· ἐνῶ ὁ «Τρίτος» μπορεῖ νὰ μὴν ξαναπαυχθῇ τώρα γρήγορα.

— Ἀ, μπᾶ! θὰ ξαναπαυχθῇ, ἀντεῖπεν ἡ Κική· ἐπειτα ἀπόψε θέλω νὰ πάμε στὴν Ἐκθεσιν, γιατί εἶνε καὶ ἐορτή.

— Οὐφ! κόσμος, φασαρία... γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα πρέπει νὰ πάμε ἄλλη μέρα. Πάμε ἀπόψε στὴ Νέα Σκηνή.

— Μὰ μου εἶπαν, ὅτι ὁ «Τρίτος» δὲν εἶνε δρᾶμα γιὰ τὴν ἡλικίᾳ μου...

— Ἀλλο πάλι! Καὶ μήπως ὅλα ὅσα εἶδες ἦταν γιὰ τὴν ἡλικίᾳ σου; Ἐπιτέλους, ἂν νομίζεις ὅτι δὲν θὰ καταλάβῃς τίποτε, κάθῃσε στὸ σπῆτι, καὶ ἄφισε νὰ πάμε οἱ μεγάλοι...

— Μάλιστα! νὰ διασκεδάσετε σῆς κ' ἐγὼ νὰ φυλάγω τὸ σπῆτι μὲ τὴν Πίσσα.

— Καὶ μὲ τὴν κυρὰ-Μάρθα...

— Εὐχαριστῶ θεμόως.

— Ἐλα τότε στὴ Νέα Σκηνή.

— Μὰ πού θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Σκυλάνθρωπο;

— Μὰ πού θέλω νὰ ἰδῶ τὸν «Τρίτο»;

— Πρέπει νὰ υποχωρήσῃς στὸν μεγαλύτερό σου.

— Πρέπει νὰ κάμῃς τὸ χατήρι τῆς μικρότερῃς σου.

— Καὶ οἱ ἄλλοι;

— Οἱ ἄλλοι θὰ κάμουν ὅ,τι θέλῃς ἐσύ.

— Καὶ γιατί λοιπὸν δὲν το κάμνεις καὶ σύ;

— Ἀ, ἐγὼ εἶμαι ἄλ λ η !...

— Καὶ γιατί νὰ εἶσαι ἄλλη;

— Γιατί... γιατί... ἔτσι θέλω!

— Καὶ ἂν ἐπιμένω;

— Θὰ κλαίω.

— Καὶ ὕστερα;

— Ἐ, τὸ ξεύρω πιά... θὰ με λυπηθῇς!

Ὅριστε μας! Ἐκινδύνευα δηλαδὴ νὰ θυσιάσω τὸν «Τρίτον» εἰς τὸν Σκυλάνθρωπον! Καὶ γιατί; γιὰ νὰ μὴ χάλασω τὸ χατήρι τῆς κυρίας Κικῆς, ἡ ὁποία ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ ἐπιμένῃ καὶ... νὰ κλαίῃ. Ἀ, ναί, τὸ ἤξευρα κ' ἐγὼ: ἂν ἀρχίζε τὰ κλάματα, θὰ τὴν ἐλυπούμουν καὶ θὰ υποχωροῦσα.

Τότε μοῦ ἤλθε μία ἐμπνευσις. (Σημειώσατε ὅτι ἡ φιλονει-

κία διήρκεσε πολὺ, διότι ἡ ἐμπνευσις μοῦ ἤλθε μόνον εἰς τὸ τέλος).

— Ἀκουσε, Κική, τῆς εἶπα. Καθὼς ξεύρεις, ἡ ἐρώτησις τῆς Δεκάτης Τρίτης Κυριακῆς πού θὰ τὴν γράψω ἄμα μὲ ἀρίστη ἡσυχο, εἶνε ἡ ἐξῆς: «Ὅταν δύο ἀδελφικ, — ἀδελφοί, ἀδελφαί, ἡ ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, — δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν γνώμην...

— Καὶ ὅπως θέλῃ νὰ πλῆξουν στὴ Νέα Σκηνή, ἐνῶ ἡ ἄλλη θέλει νὰ διασκεδάσουν στὴν...

— Σιωπῇ! Μὴ με διακόπτῃς καὶ μὴ προσθέτῃς βεβήλως ἰδικὰς σου φράσεις εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Διαπλάσεως! Λοιπόν: «ὅταν δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν γνώμην, ποῖος πρέπει νὰ υποχωρῇ, ὁ μικρότερος ἢ ὁ μεγαλύτερος;»

— Ὁ μεγαλύτερος!! Θέλει καὶ ρώτημα; ἔσπευσε νὰ φωνάξῃ ἡ Κική.

— Μπᾶ; ἔτσι αἶ;... μ' ἂν δὲν ἤθελε ρώτημα, θὰ ἔκαμνεν αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν ἡ κυρία Διαπλάσις; Διὰ νὰ τὴν κάμῃ. Ὅ, πῃ ὅτι εἶνε ζήτημα.

— Δὲν εἶνε ζήτημα!

— Εἶνε, σοῦ λέγω. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῇς ἀμέσως, ἰδοὺ, κύτταξε ἐπάνω στὸ τραπέζι μου... Βλέπεις; Εἶνε τὰ Οὐράλια ὄρη... Αἱ τρεῖς αὐταὶ ὑψηλαὶ κορυφαί, εἶνε οἱ τρεῖς σωροὶ τῶν ἀπαντήσεων. Ἐξενύκτισα ἀπόψε διὰ νὰ τὰς διαβάσω καὶ νὰ τὰς ξεχωρίσω. Λοιπόν, τὸ πρὸς ἀνατολὰς ὄρος, δηλαδὴ ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ σωρὸς εἶνε αἱ ἀπαντήσεις ἐκείνων, οἱ ὅποιοι φρονοῦν ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῇ ὁ μικρότερος...

— Εἶνε ὅλοι ἀνόητοι! ἐφώναζεν ἡ Κική.

— Σιγὰ μὴ σ' ἀκούσουν! Δὲν ντρέπεσαι!.. Ἐξακολουθῶ: ὁ πρὸς ἀριστερὰ σωρὸς εἶνε ἐκείνων που νομίζουν ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῇ ὁ μεγαλύτερος...

— Νὰ φρόνιμοι ἄνθρωποι...

— Αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε... Καὶ τέλος, εἰς τὴν μέσην, ἐτοποθέτησα ἐκείνους που δὲν ἔχουν ὀρισμένην γνώμην, ἡ φρονοῦν ὅτι κατὰ τὰς περιστάσεις πρέπει νὰ υποχωρῇ ὁ μικρότερος ἢ ὁ μεγαλύτερος, ἡ ἐπιτέλους ἀποφασίζουν νὰ ποφανθοῦν. — Ἀφίσε νὰ τοὺς μιλήσω, καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ ἔλθουν ὅλοι αὐτοὶ μὲ τὸ μέρος μου.

— Καλὰ, κόπιασε νὰ τοὺς εὕρης. Ἐν τῷ μετὰξὺ ἄκουσε τί ἔχω νὰ σου προτείνω: Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἐμέτρησα τὰς ἀπαντήσεις, καὶ ἐπομένως δὲν ἤξεύρω ποῖα γνώμη ἔχει τὴν πλειονοψηφίαν. Μὲ τὸ μάτι δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ. Βλέπεις ὅτι οἱ σωροὶ εἶνε ἐπάνω-κάτω οἱ ἴδιοι· ἀλλοῦ ἔρως τὸ χαρτὶ εἶνε ψιλὸ, ἀλλοῦ χονδρὸ, ὑπάρχουν καὶ ἀπαντήσεις σύντομοι 'ς ἓνα φύλλο μόνον, ὑπάρχουν ἄλλαι ἐκτενεῖς σὲ πολλὰ φύλλα... Τελοςπάντων δὲν εἰμπορεῖς νὰ μετρήσῃς μὲ τὸ μάτι. Τώρα ἐσὺ θὰ με βοηθήσῃς νὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς...

— Τί βοήθεια μπορεῖ νὰ σου κάμω; Ἄν ἦταν γραμματόσημα, εὐχαρίστως.

— Εἰμπορεῖς νὰ μου διαβάξῃς μίαν-μίαν τὰς ἀπαντήσεις, κ' ἐγὼ νὰ γράφω τὰ σχόλια....

— Καὶ τὰ λογοπαίγνια.

— Μὰ πάψε τέλοςπάντων, φλύαρη! Ἐξακολουθῶ: Τὸν μεσαῖον σωρὸν θὰ τὸν ἀφίσωμεν πρὸς τὸ παρὸν κατὰ μέρος. Θὰ ἐξετάσωμεν τοὺς ἄλλους δύο. Θὰ πέρνῃς μίαν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἓνα, καὶ μίαν ἀπὸ τὸν ἄλλο, κατὰ σειράν. Ὅποιος σωρὸς ἐξαντληθῇ πρῶτα, ὥρα του καλῆ, εἶνε ἡ μειονοψηφία. Δὲν μας νοιάζει γι' αὐτόν. Τὸν ἄλλον που μένει θὰ ἰδοῦμεν. Αὐτὸς εἶνε ἡ πλειονοψηφία, αὐτὸς νικᾷ. Λοιπόν, ἂν ἡ πλειονοψηφία ἀποφανθῇ ὅτι ὁ μικρότερος πρέπει νὰ υποχωρῇ, ἀπόψε θὰ πάμε στὴ Νέα Σκηνή...

— Ἄν ἀπεναντίας...

— Ναί, μὴ βιάζεσαι! ἂν ἀπεναντίας ἡ πλειονοψηφία ἀποφανθῇ ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῇ ὁ μεγαλύτερος, ἀπόψε θὰ πάμε στὸν Σκυλάνθρωπο... ἂ! σοῦ τὸ ὑπόσχομαι!

— Αὐτὸ μὰρέσει... γιατί μὲ τὸ μάτι ὁ ἀριστερὸς σωρὸς μοῦ φαίνεται μεγαλύτερος. Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ὁπτικὴ ἀπάτη... Νὰ σοῦ πῶ! δὲν μὰρτίνει νὰ τοὺς μετρήσω μιὰ στιγμῇ, νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα ἀμέσως;

— Μὰ γιατί βιάζεσαι τόσο; δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ με βοηθήσῃς;

— Μὰ, καίμινε... ἤθελα τώρα νὰ κολλήσω κάτι σπάνια γραμματόσημά πού μου ἔστειλεν ἡ Αὐρὰ τῆς Κερκῆς...

— Μάλιστα! ψάξια νὰ τα παστῶσῃς... γιατί θὰ βρωμήσουν, βλέπεις, ἂν τὰφίσης ὡς αὐριο στὸ κουτί. Ἐλα τώρα! Κἀθὼς ἐκεῖ καὶ ἄφισε τὰ λόγια!

Πρῶγμα παράξενον! Ἡ Κική ὑπεχώρησε, — δηλαδὴ ἐκάθισε. Κ' ἐγὼ μετὰ βίας ἐκρυπτα τὴν χαρὰν μου, διὰ τὸ παίγνιδι πού της ἐπαίξα: διότι, κατ' ἐμέ, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ δεξιὸς σωρὸς ἦτο ὁ περιεκτικώτερος, καὶ ἂν ἐφαίνετο ὁμοῖος ἐπάνω κάτω μὲ τὸν ἄλλον, τοῦτο συνέβαινε, διότι αἱ περισσώτεραι ἀπαντήσεις τοῦ ἦσαν σύντομοι καὶ εἰς ἴσχν καὶ μικρὰ χαρτάκια γραμμένα. «Ἐλα τώρα, Κική, κ' ἔχεις νὰ πάθῃς νύλα! ἐσυλλογίσθηκα! κ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπόψε τουλάχιστον δὲν θὰ λάβῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσθῃς μὲ τὸν ἀξιοτίμον κύριον Ζό-Ζό!..»

Ἀπέφυγα νὰ ἐκφράσω τὴν σκέψιν μου, διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον, ἀλλ' ἡ Κική δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ κρύψῃ τὴν ἰδικήν της, ἀντίθετον ἐκ διαμέτρου:

— Ἀντί «Τρίτος» ἀπόψε!... μοῦ ἔλεγε μὲ τὰ γέλια. Γαῦ! γαῦ! γαῦ! (εἶνε περιττὸν νὰ σας εἰπῶ τί ἐσήμαινεν αὐτὸ τὸ γαῦ!)

Καὶ ἀρχισεν ἡ ἀδελφική συνεργασία. Ἡ Κική μοῦ ἐδιάβαλε ἕνα-ἕνα τὰ γράμματα, μὲ τὸν τρόπον που εἶπαμεν, κ' ἐγὼ εἶχα ἐμπρός μου χαρτί, κ' ἐσημείωνα τὰ ψευδώνυμα, τὴν γνώμην, κάπου κάπου κρυμμένην περιεκτικὴν καὶ κάπου-κάπου... κανένα λογοπαίγνιον. Αἱ σημειώσεις αὐταὶ θὰ μου ἐχρησίμευαν διὰ τὴν σύνταξιν τῆς παρούσης κρίσεως.

Πρώτη-πρώτη ἔπεσεν εἰς τὰ χέρια τῆς Κικῆς ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐκάτης. «Ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου, — γράφει, φιλονεικοῦμεν συχνὰ καὶ διὰ τὰ πλέον παράξενα καὶ ὀνειρώδη πράγματα. Ἐξήφην ἡ ἀδελφή μου φαντάζεται ὅτι ἔρχεται μία καλὴ Μοῖρα καὶ τῆς ἀδειάζει ἐμπρός της ἓνα σκκουλι τάλληρα, λίρες, μιτόληρα, φράγκα... Πῶ, πῶ, τί πλοῦτος! Καὶ τώρα; τί θὰ τὸν κάμωμεν; Ἀλλὰ λέγω ἐγὼ, ἄλλα θέλει ἡ ἀδελφή μου. Καὶ εἰς τὸ τέλος μάλ' ὀνομαζομεν... Μὰ εἶνε δυνατὸν, εἰπήτε μου, αὐτὴ, πέντε σωτὰ χρόνια μικρότερα ἀπὸ ἐμέ, νὰ ἔχῃ καλλιτέραν γνώμην; Δὲν πρέπει νὰ υποχωρῇ πάντοτε εἰς ἐμέ; Ἀλλὰ πού νὰ τὰκούσῃ! Καὶ μὲ τὸ πείσμα που ἔχει, ἄς περιμένῃ τὴν καλὴν Μοῖρα νὰ της ἀδειάτῃ ἐμπρός της σκκουλι μὲ τάλληρα!...»

— Τάκους, κυρὰ πεισματάρη; εἶπα πρὸς τὴν Κικήν.

— Τάκους, κύριε μεγάλητερε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν περιμένω καμμιὰ Μοῖρα, οὔτε καλὴ οὔτε κακὴ. Ἀκουσε ὅμως καὶ σύ, σὲ παρκαλῶ, τί λέγει ἡ Ἐλ λ η ν ἱς: «Εἶμαι ἡ μικρότερα εἰς τὸ σπῆτι... καὶ ἂν ἄλλοτε μοὶ ὑπεβάλλετο ἡ ἐρώτησις τὴν ὁποίαν σήμερον μὰς ὑποβάλλεις, θὰ πῇντων δι' ὅλων

μου τῶν δυνάμεων: ὁ μεγαλύτερος! ὅταν μάλιστα ἀνέγνωσα τὴν κρίσιν τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς καὶ εἶδα πῶς ὁ Ἀνανίας ἐφέρεθ' χειρότερα καὶ ἀπὸ τὴν Κικήν, — καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν του, — τότε ὁ ἐνθουσιασμός μου δὲν περιγράφεται καὶ διεκρύβη ὅτι πάντοτε οἱ μικροὶ ἔχουν δίκαιον... Τὴν αὐτὴν γνώμην, εἶμαι βεβαία, θὰ ἔχῃ καὶ ὁ Ἀνανίας μετὰ τὸ πάθημά του. Ὅσον διὰ τὴν Κικήν, φαντάζομαι τί πηδημάτα θὰ ἔκαμε τότε!» — Κόμνω καὶ τώρα! ἐφώναζεν ἡ Κική, καὶ σηκωθεῖσα, ἀρχισε νὰ χοροπηδᾷ ὡς τρελή.

Ἡ ἐκρηκτικὴ αὐτῆς χαρὰς ἐγένεν αἰτία νὰ διακοπῇ ἡ ἀναγνώσις ἐπὶ δέκα λεπτά, — κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω ἕως πότε θὰ ἐχοροπηδοῦσεν ἡ Κική, ἂν δὲν τὴν ἐπιανα καὶ δὲν τὴν ἐκάθισα διὰ τῆς βίας εἰς τὴν καρέκλα της. Νὰ πού μεταχειρίζομαι κ' ἐγὼ κάπου-κάπου τὴν βίαν...

Καὶ ἡ τιμωρία ἐπῆλθεν ἀμέσως, διότι ἡ Κική ἦτο ὑποχρεωμένη ἀπὸ ὥραν πάρη ἐπιστολήν ἀπὸ τὸν ἄλλον σωρὸν. Ἦτο τοῦ Περρωμένου:

«Ἡ γνώμη μου εἶνε, ὅτι ὁ μεγαλύτερος τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἂν ἀναγνωρίξῃ κάποτε ὅτι ἰδέα τις τοῦ μικρότερου εἶνε ὀρθότερα τῆς ἰδικῆς του, οὐδέποτε πρέπει νὰ υποχωρή, διότι συνεθίζει αὐτόν νὰ εἶνε ἀπαιτητικὸς καὶ εἰς ἄλλα, εἰς τὰ ὅποια δὲν ἔχει δίκαιον...»

— Εἶδές τα; ἐφώναζα. Νὰρξίσω τώρα κ' ἐγὼ τὸ χοροπηδήμα;

— Ἄν προφθάσῃς! ἀπήντησεν ἡ πονηρὰ Κική. Διότι νὰ τί λέγει ὁ Νουκτοκόραξ: «Εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸ προνόμιον τοῦ μεγάλητερου, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ προνόμιον τοῦ ὀρθῶς σκέπτεσθαι, (τάκους;) Δὲν μοι φαίνεται ὀρθὸν νὰ υποχωρῇ πάντοτε ὁ μικρότερος εἰς τὴν γνώμην τοῦ μεγάλητερου...» Χά, χά, χά!

«Πῶ πῶ, τί πλοῦτος!...» (Σελ. 299, στήλ. α'.)

— Ἐλα, πάρα-κάτω καὶ... δεξιᾷ!

— Εἶνε ἡ Αἰγυπτιακὴ Μοῦμια. Λέγει ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῇ ὁ μικρότερος, διότι εἰςέφει ὀλιγώτερα ἀπὸ τὸν μεγάλητερον, καὶ διότι πρέπει νὰ σέβεται τὰς ἰδέας τῶν μεγάλητερων... Τί σκουρογιάμενη ἰδέα! Μόνον μία μούμια, ἡλικίας ἑξ ἡιλιάδων ἐτῶν, ἤμποροῦσε νὰ τὴν ἔχῃ!

— Ἀφίσε τὰ σχόλια καὶ προχώρει... ἀριστερὰ διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇς.

— Νὰ ἡ Κλεῖς τοῦ Πόντου: «Στὸ χωρίό μας λέγουν: νερὸ τοῦ μικροῦ καὶ λόγος τοῦ μεγάλου. Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι ὁ μεγαλύτερος πρέπει νὰ υποχωρῇ, ὡς ὀρμώτερον σκεπτόμενος, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης λογομαχίας.» Ὅριστε;

— Δεξιᾷ! δεξιᾷ!

— Μί ν ν α Πολέμη; «Γιὰ μὲ ἡ ἀλήθεια εἶνε πικρά, διότι ἐγὼ εἶμαι μικρότερα ἀπὸ τὴν ἀδελφήν μου... Ὅταν ἔρχεται τὸ φύλλον σου, τρέχω πρώτη νὰ το πάρω ἐγὼ, τὸ ἀρπάζει καὶ ἡ ἀδελφή μου, δὲν συμφωνοῦμεν ποῖα νὰ το πάρῃ

πρώτη, φιλονεικούμεν... η μαχμιά άμέσως μου λέγει: Σὺ εἶσαι μικρή, πρέπει νὰ ὑποχωρῇς. — Φωνάζω: Νὰ ἐγγραφῶ ἐγὼ καὶ νὰ ἐρχεται στ' ὄνομά μου. — Εἶσαι μικρή, μου λέγει καὶ πάλιν, καὶ πρέπει νὰ ὑπομένης. — Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἐνόησα τὴν πικρὰν ἀλήθειαν, ὅτι πρέπει νὰ ὑποχωροῦν οἱ μικρότεροι.»

— Πικρὰ ἡ ἀλήθεια, Κική μου! Ἀριστερᾶ τώρα, γὰρ νὰ γλυκαθῇς.

— Ἡ Πέτρα Σκανδάλου! Τί φρόνιμο κορίτσι! Ἀκουσε: «Ἐγὼ κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἐγγινώσκω μεγάλη ζωγράφος, ἂν με ἄρῃαν νὰ σπουδάζω. Μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν ἐσχόχην, συνήντησα μίαν δεσποινίδα, ἡ ὁποία εἶχε στημένον τὸν τρίποδά της καὶ ἐξωγράφει ἐν τοῦ φυσικοῦ. «ὦ, αὐτὸ εἶνε καὶ ἐμένα τὸ ὄνειρόν μου! Ἀλλὰ ποῦ τάκουσι ὁ κύριος ἀδελφός μου, ὁ μεγαλύτερος... Με κανένα τρόπον δὲν θέλει νὰ με ἀφίσῃ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον. Κ' ἐγὼ, ὡς μικρότερα, ὁφείλω, λέγει, νὰ ὑποκύψω. Δηλαδή νὰ πνίξω μέσα μου μίαν κλίσιν καὶ νὰ φρονέσω τὴν μέλλουσαν καλλιτέχνιδά! «Ὀχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶνε σωστόν. Οἱ μικρότεροι δὲν πρέπει νὰ ὑποχωροῦν πάντοτε εἰς τοὺς μεγαλύτερους» καὶ ἂν ἰδῶ ἀπὸ τὰ αποτελέσματα τῆς Κυριακῆς μας ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη τῶν περισσοτέρων, θὰ κάμω ἐπ' ἀνάστασιν καὶ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ ἀδελφοῦ μου.» Ἀκουσέ τα, Ἀναγία!

— Σὺ νὰ τάκουσι! Ὡραὶ ἀποτελέσματα θὰ ἔχῃ ἡ ψηφοφορία μας, ἂν δώσῃ ὁ κύριος εἰς τοὺς μικροὺς νὰ ἐπαναστατήσουν κατὰ τῶν μεγαλύτερων! Ἀλλὰ ἔννοια σου καὶ ὁ ἀδελφός τῆς Πέτρας Σκανδάλου δὲν χωρταεὺει... Ἀν λέγῃ ἡ παροιμία «ἀπὸ ταῦτ' αὐτὸ καὶ στὸ δάσκαλον», αὐτὸς θὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἐναντίον: «ἀπὸ ταῦτ' αὐτὸ καὶ στὸ σπῆτι!» Δεξιᾶ!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡκούσαμεν μετὰ τὴν σειράν τωι τὰς γνώμας: τῆς Παιδικῆς Χαράς, τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος, τοῦ Νιαγάρρα, τοῦ Πιθόκου τοῦ Βορνέου, Κλεοδούλου τοῦ Λινδίου, τῆς Ἀλκήστιδος — ἡ ὁποία τὰ λέγει πολὺ ἔξυπνα, — τῆς Μικρᾶς Ἀμαζόνος, τῆς Ἀνδρείας Σουλιδιώτισδος, — ἡ ὁποία εἰς τὸ σπῆτι τῆς εἶνε ἡ μικρότερα πάντων καὶ πασῶν, — τοῦ Κλεάρχου, τοῦ Πρίγκιπος τῶν Ἀθηναίων — ἐμιλοῦντος πάντοτε ἐκ πείρας, — τοῦ Μαρίου Γ. Πιπινέλη κτλ. κτλ. Ὅλοι αὐτοὶ φρονοῦν ὅτι πρέπει νὰ ὑποχωρῇ ὁ μεγαλύτερος, ὡς σωφρονέστερος. Καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον σωρὸν ἡκούσαμεν τὰς γνώμας: τῆς Δρυὸς τοῦ Κάμπου, τῆς Λευκανθεμίδος, τῆς Μυστηριώδους Φύσεως, τοῦ Ἀστέρους τῆς Ἀνατολῆς, τοῦ Λυσογράφου, τοῦ Κουστιχίου Ἡλίου κτλ. κτλ. οἱ ὅποιοι φρονοῦν τὸ ἐναντίον. Τελος πάντων εἶχαμεν ἀναγνώσῃ καμμιὰ πενηνταριά ἐπιστολάς ἀπὸ κάθε σωρὸν, τὸ ὅλον ἑκατόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ Κική ἐδιάβαζε τὴν περίεργον ἐπιστολὴν τῆς Ὁρεάδος τῆς Χίου, — γράφει διὰ τέσσαρα ἀδελφία. τὰ ὅποια αἰωνίως ἐμάλλοναν καὶ αἰωνίως εὐρίσκοντο εἰς τὰς φυλάκας! — ὅταν ἐμβόηκεν εἰς τὸ Γραφεῖον ἡ Κυρὰ-Μάρθα, διὰ νὰ μὴ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμον. Συγχρόνως εἶδε τὸ καλὸν τῶν ἀγρήτων γεμάτων, καὶ τῆς ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ το πάρῃ διὰ νὰ το ἀδείατῃ εἰς τὰ σκουπίδια. Πραγματικῶς τὸ ἐπῆρε, καὶ μετ' ὀλίγον, — ἡ Κική δὲν εἶχε τελειώσῃ ἀκόμη τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ὁρεάδος τῆς Χίου, — τὸ ἔφερεν ἄδειον καὶ το ἔβαλεν εἰς τὴν θέρην του, ἀποκάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, κοντὰ εἰς τὰ πόδια τῆς Κικῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι μοῦ ἐφάνη ἄπως παράξενον τὸ ἐξεγέμισμα αὐτοῦ τοῦ καλαθοῦ, διότι ἐνθυμούμενον ἀμυδρῶς, — χωρὶς νὰ εἶμαι καὶ βέλαιος, — ὅτι τὸ πρῶτ' ὃν εἶχα ἰδῇ σχεδὸν ἄδειον. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας

τὰ χαρτὰ ἀφθονοῦν, καὶ συχνά, ἀπὸ μιᾶς ὥρας εἰς ἄλλην, γεμίζει τὸ καλὸν: ἔως ἐπάνω, δὲν ἔδωσα καὶ πολλὴν προσοχὴν, καὶ ἔκρινα καλὸν νὰ μὴ διακλύω τὴν ἀναγνώσιν διὰ νὰ ἐξετάσω τὸ περιεχόμενον τοῦ καλαθοῦ, πρὶν το πάρῃ ἡ Μάρθα.

Ἐβιάδασμεν καὶ μερικὰς ἄλλας ἐπιστολάς ἐπίσης ὠραίας, — τῆς Μονώσεως παραδείγματος χάριν, τῆς Φιλοπατριδος Ἰάδος κτλ. — ὅταν ἐσυλλογίσθηκα ὅτι θὰ ἐπαρκαρῶσεν ἡ σούπα, καὶ εἶπα τῆς Κικῆς νὰ διακλύω. Φυσικὸν ἦτο νὰ ρίψω ἕνα βλέμμα εἰς τὰ λείψανα τῶν δύο σωρῶν, διὰ νὰ ἰδῶ πόσος ἀντέχεν ἀκόμη περισσότερο, καὶ ἀποροῦσα μάλιστα πῶς δὲν ἔσπευσε νὰ το κάμῃ πρῶτ' ἡ Κική.

— Λοιπόν, πῶς πᾶμε; τὴν ἐρωτῶ.
— Ἐξέρω καὶ ἐγὼ; μοῦ ἀπαντᾷ. Κύτταξε νὰ ἰδῇς.
— Χμ! τὰ κατέδασες, βλέπω... Φκίναται ὅτι τὴν ἐπα-

θεις... Καὶ ἀρπάζω θριαμβευτικῶς μετὰ τὸ ἕνα χέρι τὸν ἕνα σωρὸν, καὶ μετὰ τὸ ἄλλο τὸν ἄλλον... Μεγάλῃ διαφορά. Ὁ ἕνας θὰ ἦτο τοῦλάχιστον διπλάσιος ἀπὸ τὸν ἄλλον... Ἀλλὰ πόσος; Φρίκη! ὁ ἀριστερός! ὁ ὑπὲρ τῆς Κικῆς!... Μετῶ με πυρετώδη ταχύτητα... Ἀλλοίμονον, ναί! Δεκατρία γράμματα εἰς τὸν σωρὸν μου... δεκαοκτὼ γράμματα εἰς τὸν σωρὸν τῆς Κικῆς. Δηλαδή μία πλειονότης ἐπὶ τοῦ συνόλου ὁ ψήφον... Ἐνικήθηκα! Ἀντίο ὁ «Τρίτος!» Ζήτω ὁ Σκυλάνθρωπος!

Ποῦ νὰ κρατηθῇ πλέον ἡ Κική! Ἐφώναζεν, ἐκτυποῦσε τὰ παλαμάκια, καὶ στὸ τέλος ἔπεσε στὸ διδάνι, λιγωμένη ἀπὸ τὰ γέλια.

Καὶ ἔμως, περίεργον!... Ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ σωρὸς μοῦ εἶχε φανῇ πολὺ μεγαλύτερος... Τόσῳ πάλιν νὰ ἐγελάσθηκα;...

Ἐξάρνα μου ἦλθε μιὰ ἰδέα... μιὰ ὑπόψια... Ἐκείνο τὸ καλὸν: ποῦ εὐρέθη γεμάτων ἔως ἐπάνω... ἐκεῖνα τὰ γέλια τῆς Κικῆς ποῦ δὲν ἦταν καὶ πολὺ φυσικά... Θεέ μου! μὴν εἴν' αὐτό; Ἐνα τρελοκέριτσο, ποῦ ἔχει τέσσην μανιὰν νὰ ἰδῇ τὸν Σκυλάνθρωπον, εἶνε ἱκανὸν νὰ διαπράξῃ τὰ πάντα.

Χωρὶς νὰ εἰπῶ τίποτε, ὁρμῶ ἔξω καὶ φωνάζω τὴν κυρὰ-Μάρθαν.

— Ἐδῶ εἶμαι! μοῦ ἀπαντᾷ ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν ἔλα καὶ ἐκρύψεν ἡ σούπα.

— Τὸ καλὸν!... τῆς λέγω τί το ἔκαμες τὸ καλὸν;
— Τὸ ἔφερα πίσω στὸ Γραφεῖον... δὲν το εἶδες;
— Ὀχι... πρὶν το φέρῃς... ὅταν το πῆρες γεμάτο...
— Τὸ ἄδειασα στὴν κάσα τῶν σκουπιδιῶν... ὅπως πάντα.

— Καὶ αὐτὴ ἡ κάσα... ποῦ εἶνε;
— Στὸ μαγειρεῖο... τί τὴν θέλεις;
— Θέλω νὰ τὴν ψάξω.
— Δὲν ἔχει τίποτα μέσα.
— Πῶς;
— Τώρα δὲ πέρασε ὁ σκουπιδιάρης, κτύπησε τὸ κουδοῦνι, καὶ ὁ Μανώλης τοῦ τὴν ἐκατέδασε. Μὰ τί ἔχασες;

— Τὸ μυαλὸν μου ἔχασα, νά!... Ὡστε ἡ κάσα ἄδειασε στὸ κάρρο.
— Φυσικά... ποῦ ἤθελες νὰ δειάσῃ;
— Καὶ τὸ κάρρο ἔφυγε;
— Ἀμ. ἤθελες νὰ σε περιμένῃ;
— ὦ, δυστυχία μου! δυστυχία μου!

Καὶ μετὰ μιὰ τρελὴν, ἀνόητην ἐλπίδα, κατέβηκα ἀστραπηδὸν τὴ σκάλα καὶ εὐρέθηκα ἔξω εἰς τὸν δρόμον... Οὔτε κάρρο, οὔτε σκουπιδιάρης... Ναί! ἀλλὰ τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ χαρτί, ἐκεῖ ἡ γὰρ ἐστὶν ἡ ἀκρὴ τοῦ πεζοδρομίου, κοντὰ εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου;... Σκύπτω, τὸ πέρνω καὶ... ὦ, Κική! Κική!... ἀλλὰ λοιπόν το ὑποπτεύθηκα... Τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο ἦτον ἡ

ἀπάντησις εἰς τὴν Δεκάτην Τρίτην Κυριακὴν τοῦ Μή-μου-ἁπτοῦ! Καὶ ἀκριβῶς ἡ γνώμη τοῦ Μή-μου-ἁπτοῦ εἶνε ὅτι «ὁ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν μικρότερος πρέπει πάντοτε νὰ ὑποχωρῇ, διότι ἂς κάμῃ καὶ ἄλλῳς ἂν θέλῃ.» Δηλαδή, μετὰ ἄλλους λόγους, ἡ ἀπάντησις ἦτον ἀπὸ τὸν σωρὸν μου. Ἀχ, Κική! Κική!

Ἐπιστρέφω μανιώδης εἰς τὸ Γραφεῖον, — ἡ Κική ἐχαλάνει ἀκόμη εἰς τὸ διδάνι, — τὴν πιάνω ἀπὸ τὸ αὐτὶ, τὴν σηκώνω καὶ τῆς κολλῶ στὰ μούτρα τὸ γράμμα.

— Δὲν μου λές, Κική, πῶς εὐρέθη αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ δρόμο;

— Στὸ δρόμο!; Καλὰ εἶσαι;
— Καλὰ θὰ εἴ!

Ἡ Κική ἐτρέμαξε, τὰ γέλια τῆς ἐκόπηκαν διαμυῖς.
— Βέβαια! ἐξηκολούθησα, πῶς στὸ δρόμο, ἀφοῦ ἐσὺ τὸ ἔρριξες μόνον στὸ καλὸν: «Ἐ, γι' αὐτὸ ἀπορεῖς;

— Ναί... γι' αὐτὸ ἀπορῶ... μὰ ἄφισέ μου ταῦτ'... κοντεύεις νὰ μοῦ το ξεκολλήσῃς... πῶς βρέθηκε στὸ δρόμο;

— Ἀπλούστατα! τὸ καλὸν: ἀδείασεν εἰς τὴν κάσα, ἡ κάσα ἀδείασεν εἰς τὸ κάρρο, καὶ τὴν ὥρα ποῦ ἀδείαζεν, αὐτὸ τὸ γράμμα ἔπεσε στὸ δρόμο, καὶ τὸ βρήκα. Τὰ ἄλλα πάντα!

— ὦ δυστυχία μου! δυστυχία μου! ἐφώναξεν ἡ Κική, καὶ ἐπείσε λιπόθυμος.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ: Ἡ Κική ἠθέλησε νὰ κάμῃ μίαν ἀθῶσαν κατεργαρίαν. Ἀμὰ ἐκτάλαθεν ὅτι ὁ ἀντίθετος σωρὸς ἦτο μεγαλύτερος καὶ ὅτι θὰ ἔχανεν ἐπομένως τὸν Σκυλάνθρωπον, ἐσκέφθη νὰ πέρνῃ μετὰ τρεπὸν ἀπὸ δύο-δύο καὶ ἀπὸ τρία-τρία τὰ γράμματά μου. Καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐδιάβαζε τὸ ἕνα, ἐπετοῦσε τὰ ἄλλα κρυφὰ εἰς τὸ καλὸν: τὸ ὅποσον ἐπίτηδες εἶχε σύρῃ πλησίον τῆς. Ὁ σκοπὸς τῆς δὲν ἦτο νὰ τὰ κατεστρέψῃ, ἀλλ' αὐτῶς νὰ μού τα κρύψῃ καὶ νὰ μού τα παρυσιασθῇ τὸ βράδυ, ὅταν θὰ ἐγυρίζουν πλέον ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν. Διὰ τοῦτο, λέγει, ὅταν εἶδε τὴν Μάρθαν νὰ πέρνῃ τὸ γεμάτον καλὸν, δὲν ἀνησύχησεν, ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαρίστηθ', διότι ἔτσι δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὰ ἰδῶ ἄμέσως ἢ νὰ ὑποπτευθῶ μετὰ τὸ ἀποτελεσματῆς ψηφοφορίας ἐσκόπευε δέ, ὅταν θὰ ἐπῆγαινα ἐγὼ νὰ φάγω, ἐκείνη νὰ τρέξῃ κρυφὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον, νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν κάσαν τῶν σκουπιδιῶν τὰ γράμματα καὶ νὰ τὰ φυλάξῃ ἰδιαιτέρως. Ἀλλ' ἐλογώριζε χωρὶς τὸν... σκουπιδιάρην, ὁ ὅποιος κατὰ κκὴν σύμπτωσιν ἐπέρασεν ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν... Ἡ Κική ἰσχυρίζεται, καὶ το πιστεύω, ὅτι δὲν ἄκουσε τὸ κουδοῦνι τοῦ ἄλλου; θὰ ἔτρεχεν ἄμέσως νὰ προλάβῃ τὴν κατεργαρίαν, ἔστω καὶ μετὰ κίνδυνον νὰ ποκαλυφθῇ προῶτως ἡ κατεργαρία καὶ νὰ χάσῃ τὸν Σκυλάνθρωπον.

Τὸ ἐγγυημὰ τῆς λοιπὸν δὲν εἶνε τόσον μεγάλον, ὅσον φκίναται. Ναί μὲν ἐξ αἰτίας τῆς κατεστράφησαν πολλὰ ἀπὸ τῆς Κυριακῆς αὐτῆς, — καμμιὰ τριανταριά, λογαριάζει ἡ Κική, — ἀλλὰ... δὲν το ἦθ' ἔλε. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ κυρία Διάπλασις, μολοντί ἐθύμωσε πολὺ ὅταν ἔμαθε τὰ

δικτεῖσθαι, δὲν τὴν ἐτιμώρησεν αὐστηρῶς. Ἠρέσθη νὰ τὴν στερήσῃ ἐξ ὁδοῦ ἐκείνην τὴν βραδυὰν, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ μὴς εἰς τὴν Νέαν Σαλὴν. Ἐπειτα ἡ Ἀγάπη ὑπενωθύμωσεν ἐγκλίτως ὅτι εἰς τὴν Ἐνδεκάτην Κυριακὴν, ἐξ αἰτίας τῆς Κικῆς ἐσώθησαν ἀπὸ τὰ νύχια μου πολὺ περισσότερα γράμματα ἂν ὅσα κατεστράφησαν σήμερον, καὶ ἡ ἀνύμνησις αὐτῇ συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἐλαφρώσῃ πολὺ τὴν θέρην τῆς κατηγορουμένης. Ἐκτὸς τούτου, ἡ κυρία Διάπλασις ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν λιποθυμίαν τῆς, ἡ ὁποία ἐτήμηκεν μετάνοιαν μεγάλην καὶ εἰλικρινή. ὦ, χωρὶς καμμιὰν ἀμνηστίαν!

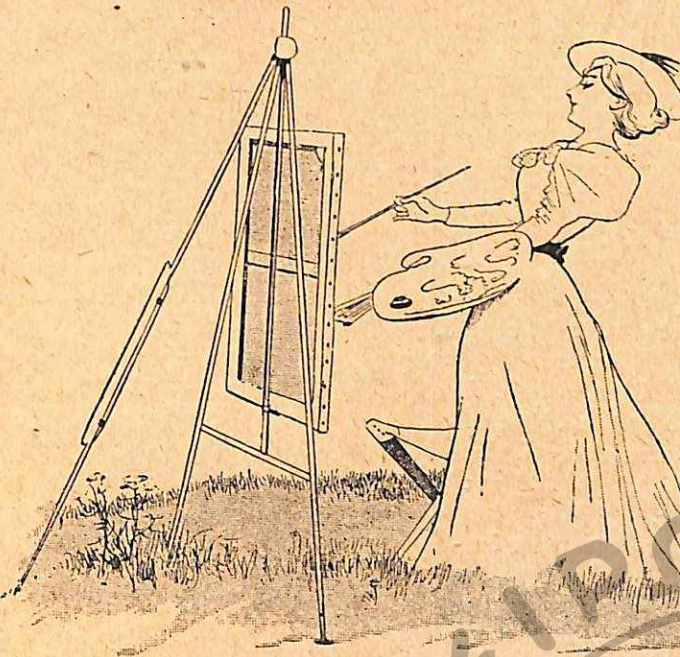
Σὰς διηγοῦμαι τὰ πράγματα ὅπως συνέβησαν. Κρίνατε τώρα καὶ ἀποφασίσετε. Ἀν νομίζετε ὅτι ἡ Κική εἶνε ἐνοχος καὶ ἀξία μεγαλύτερας τιμωρίας, — μὴ τῆς στειλετε πλέον γραμματοσῆμα διὰ τὴν συλλογὴν τῆς.

Ἐξακολουθῶ τὴν κρίσιν μόνος μου, ὁλομόνυχος. Διὰ τὸ ἀνακαθίστον, ἐμυδάλωσα τὰς θύρας τοῦ Γραφείου καὶ δὲν ἄφισα μέσα ψυχὴν, — ἐκτὸς τῆς Πίσσης, ἡ ὁποία ὅμως, καθὼς γάτα, δὲν ἀγαπᾷ οὔτε τοὺς σκύλους οὔτε τοὺς σκυλανθρώπους, καὶ ἐπομένως δὲν φοβῶμαι... καλπονοθεῖται.

Ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις τῶν δύο σωρῶν ποῦ μένου, ἰδιαιτέρως ἐντύπωσιν μοῦ ἔλαμναι αἱ ἐξῆς: τοῦ Πατατρᾶ, ὁ ὁποῖος φρονεῖ ὅτι «οἱ μικροὶ πρέπει νὰ ὑποχωροῦν καὶ ὅταν οἱ μεγάλοι πρὸς τὸν λαθρὸς» — τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Νέστο-

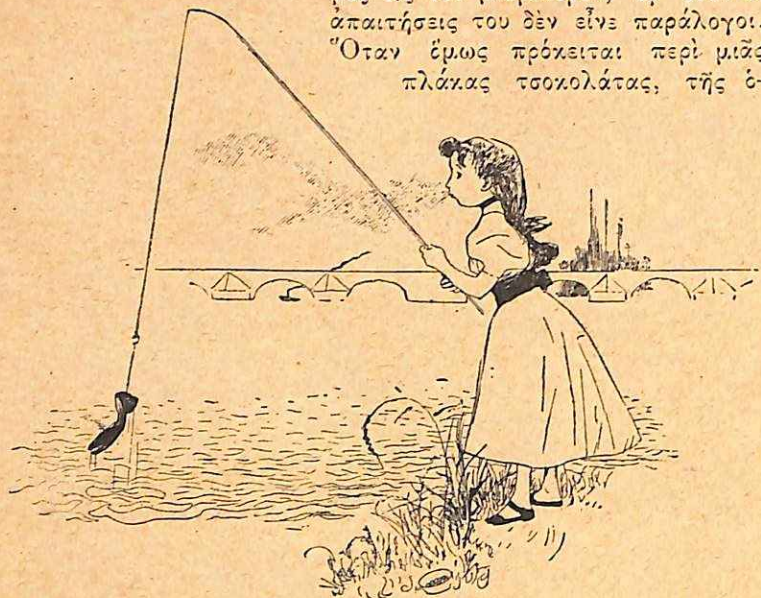
ρος, ὁ ὁποῖος ὑπενωθύμωσεν ὅτι ἄλλοτε ἐφιλονέει καὶ ὡς μετὰ τὸν ἀδελφόν του περὶ δόξης καὶ πλούτου, καὶ ὅτι, πρὸς λῦσιν τοῦ ζητήματος, ἡναγκάσθη νὰ πιστῇ καὶ πρὸς τὸν κ. Φκί-δωνα. «ἐκτὸς ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ μεγαλύτε-

ρου, καὶ τὴν γνώμην του θέτει ὑπὸ αὐστηρὸν ἐλεγχον ἀκλῶν.» — τῆς Κωπηλάτιδος Κούβου, φρονούσης ὅτι ὁ μεγαλύτερος πρέπει νὰ ὑποχωρῇ διὰ νὰ διδῇ τίπτον τῆς ὀργῆς, ὁ δὲ μικρότερος δὲν ὀκνήσῃ νὰ ἐννοήσῃ τὸ λαθρὸς τοῦ, «μολοντί σήμερον οἱ μικρότεροι ἔχουν δυνεῖον πείσματος» — τοῦ Γεωργίου Βασιλοπούλου, ὁ ὁποῖος ἐπιλέγει: «ἂν δὲν ὑποχωρήσῃ ὁ μεγαλύτερος, αἱ μικροὶ κατ' ἀρχὰς διαφωνοῦναι γίνονται καυγάδες, ἔπειτα διαπληγματισμοί, καὶ ἔπειτα τὰ ἄγνοα μίσση μεταξὺ τῶν πρῶτον ἀδελφῶν.» — τῆς Ψάνας Λοῦλας, ἡ καμμιὰ τῆς ὁποίας φρονεῖ ὅτι ἡ μεγαλύτερος πρέπει νὰ ὑποχωρῇ, διὰ νὰ διδῇ τὸ καλὸν παρὰ δειγμάτων, καὶ ὁσάκις ἡ Ψάνα-Λοῦλα δὲν το παρὰδέχεται, ἐπεμυδῇ ἡ καμμιὰ με... ἔξω! ἔξω! τούτου «ἡναγκάσθη νὰ σπασθῇ τὴν γνώμην τῆς καμμιᾶς» — τῆς Ζαππιδος, τῆς ὁποίας ἡ ἀπάντησις εἶνε πολὺ λογικὴ καὶ πολὺ καλογραμμένη, ἀλλὰ καὶ ἀκριβῶς ἐκτενής, ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ δώσω περὶ ληψιν — τοῦ Ἀρχιστρατήγου Δέδετ, τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλῶνων, τοῦ... τῆς... ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τοὺς ἀναφέρω ὅλους. Βλέπω τὸν τρίτον σωρὸν ποῦ με περιμένει καὶ τρομάζω. Ἀκούμαι λοιπόν νὰ ντιγράψω ἐδῶ τὴν ἔξυπνην αὐτὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἐστειλε τὸ Πράσινο Χάβι ἀρι:

«ὦ, αὐτὸ εἶνε καὶ ἐμένα τὸ ὄνειρόν μου!» (Σελ. 300, στήλ. α'.)

«Τί ἐρώτησις καὶ αὐτή; Δὲν ξεύρετε πόσον με δυσκολεύει! Καὶ ἐν τούτοις δι' ἄλλους θὰ εἶνε ἀπλουστάτη. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εὐνοητότατον: Ἐγὼ ἀδελφὸν μεγαλήτερον καὶ ἀδελφὸν μικρότερον, καὶ δι' ὅποιον καὶ ἂν εἰπῶ... θὰ τὴν πάθω. Ἐν τούτοις (πῶ, πῶ, καὶ ἂν το μάθῃ ὁ μικρότερος!) ἡ ἰδέα μου εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῇ ὁ μεγαλήτερος εἰς τὸν μικρότερον, ἐρ' ὅσον αἱ ἀπαιτήσεις του δὲν εἶνε παράλογοι. Ὅταν ἔμῳς πρόκειται περὶ μίᾳς πλάκας τσοκολάτας, τῆς ὁ-

« Ἐγὼ πηγαίνω μόνη μου εἰς τὸ ποτάμι... »

ποίας τὴν κατοχὴν διαμφοισθῶν ὁ μεγαλήτερος καὶ ὁ μικρότερος, τότε οὕτῃ φυσικὰ ἀνήκει εἰς τὸν μέσον ὅρον καὶ συνεπῶς εἰς τὸν μεσαῖον. Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα.»

Εἰς τὸν μεσαῖον; Πολὺ καλὰ. Κ' ἐγὼ τώρα πέρνω τὸν μεσαῖον σωρόν, ὁ ὁποῖος σὰς εἶπα ποίας ἀπαντήσεις περιλαμβάνει. Ναι, ἀλλὰ δὲν σας εἶπα καὶ πόσας. Αὐταί, ἀγαπητοί μου φίλοι, υπερβαίνουν τὰς ἐκατὸν, ὥστε κ' ἐδῶ κατ' ἀνάγκην θὰ περιορισθῶ εἰς τὰς κυριωτέρας.

Ἡ ἴνῃ ἀπαντᾷ: «Δὲν ἤξεύρω ποῖος πρέπει νὰ υποχωρῇ ἡξεύρω μόνον ὅτι ἔχω μίαν ἀδελφήν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν υποχωρεῖ καμμία μας» οὕτε ἐγὼ που εἶμαι μεγαλητέρα, οὕτε ἐκείνη που εἶνε μικρότερα. Ἐξέφρα στὴν ἐξοχή. ἐγὼ θέλω νὰ πᾶμε στὸ ποτάμι νὰ ψαρεύουμε, ἡ Στέλλα θέλει νὰ πᾶμε με τὰ γαϊδουράκια στὸ βουνό. Καμμία συμφωνία ὡς τὸ τέλος. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα: Ἐγὼ πηγαίνω μόνη μου εἰς τὸ ποτάμι—καὶ ἡ Στέλλα πηγαίνει μόνη της εἰς τὸ βουνό.—Φρίκη! φρίκη! Ἀχ! ἄς μας ἐφώτιζε τουλάχιστον ἡ ὡραία Κυριακή σας!» Ἀμήν!

Ἡ ἰδέα τῆς Μανταρινόφάγου εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῶν ὅτε μὲν οἱ μεγαλήτεροι, ὅτε δὲ οἱ μικρότεροι, διὰ νὰ μὴ δυσχεραστοῦνται οὕτε οἱ μὲν οὕτε οἱ δέ. «Καὶ ἡ μὲν υποχώρησις τῶν μεγάλων νὰ ἰσχύῃ ὅταν συζητῶ με τὸν ἀδελφόν μου (ὅστις εἶνε μεγαλήτερός μου), ἡ δὲ υποχώρησις τῶν μικρῶν ὅταν συζητῶ με τὴν μικρότεράν μου ἀδελφήν. Σύμφωνοι;...» Σύμφωνότατοι! τί λόγος!

Ἡ Κἄκια ἀπαντᾷ τὸ ἐξῆς ὡραϊότατον: «Ὅταν ὁ μικρὸς ἀδελφός εἶνε ὀλιγώτερον τῶν πέντε ἐτῶν, ὀφείλει νὰ υποχωρῇ ὁ μεγαλήτερος» εἰς ὅλας δὲ τὰς ἄλλας περιπτώσεις ὁ μικρότερος.»

Ἡ Δόξα τῆς Ἑλλάδος συμπεραίνει: «Ὁ συναισθανόμενος εἰλικρινῶς τὸ λάθος του, πρέπει νὰ γίνη κατὰ μέρος τὸν ἐγωισμόν του καὶ νὰ υποχωρῇ ταπεινοφρόνως, εἴτε μικρὸς εἶνε ἢ μέγας, εἴτε ἀδελφός ἢ ἀδελφή.» Ναι, ἀλλὰ...

Τὸ Ἀνθός τοῦ Σολωμοῦ ἀπαντᾷ, ὅτι ὁ μεγαλήτερος ὀφείλει νὰ μὴν υποχωρῇ ὅταν πρόκειται νὰ ζημιωθῇ ἡθικῶς (δικτὶ ὄχι καὶ ὑλικῶς;) ὁ μικρότερος, — καὶ τὰνάπαλιν. Ἡ

Ἑλληνοπούλα νομίζει ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῇ ἐκεῖνος ἐκ τῶν δύο, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἐσφαλμένην γνώμην, καὶ ἂν δὲν τὸ ἀναγνωρίζῃ, τότε ἐξάπαντος ὀφείλει νὰ υποχωρῇ ὁ μεγαλήτερος, καθὼ γινωστικώτερος. Τὴν ἰδίαν γνώμην, μ' ἐλαχίστας παραλλαγάς, ἐκφράζουν: τὸ Δάσος Φοινίκων, ἡ Ἐσμεράλδα (ἡ ὁποία συμφωνεῖ μετὰ τὴν Κἄκια—αν), ὁ Κρόταλος, τὸ Ἀσπρο Ποντικᾶκι, ἡ Βροντὴ τοῦ Διός, τὸ Δο-Ρε-Μι (τὸ ὁποῖον ζητεῖ καὶ τὴν ἐπέμβασιν τῶν γονέων,) ἡ Κερκυραϊκὴ Νύξ (ὁμοίως), ὁ Γεράσιμος Ἀλεβιζάτος, ὁ Ἀφρικανικὸς Ἡλῖος, ἡ Θαλασσοπούλα (ἡ ὁποία πάλι μοῦ μπερδεύει τὴν μύτην, διότι λέγει ὅτι ἂν καὶ μικρότεροι, αἱ ἀδελφαί μου εἶνε λογικώτεροι ἀπὸ ἐμέ' τῆς ἀπαντᾷ ὅμως τὸ σημερινὸν πραξικόπημα τῆς Κικῆς!) ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου (φρονούσα, ὅτι ὅταν οἱ διαφωνοῦντες εἶνε καλῆς ἀνατροφῆς «ἀμρότεροι: τείνουν εἰς υποχώρησιν») τὸ Πλοῖον τοῦ Δουναβέως (πρέπει, λέγει, νὰ υποχωροῦν καὶ οἱ δύο, ὁ μὲν μικρότερος ὡς μικρότερος, ὁ δὲ μεγαλήτερος ὡς... φρονιμώτερος;) ὁ Πασίμαχος (ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ νὰ γίνῃται ἡ υποχώρησις μόνον εἰς τὴν λογικὴν, καὶ ἂν ὁ ἕνας δὲν πείθεται εἰς αὐτήν, ὁ ἄλλος «νὰ μὴν υποχωρῇ μὲν, ἀλλὰ καὶ νὰ σιωπᾷ») ὁ Ποῖος Εἷμαι, (παρὰδέχεται τὴν διαιτησίαν τῶν γονέων διὰ ἀδελφία μικρῶς ἡλικίας, ἀλλ' ὅταν ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας εἶνε μεγάλη... αἱ! τότε σιωπᾷται, διότι πρὸ ὀλίγου ἐμάλλωσα μετὰ τὸν ἀδελφόν μου, καὶ φοβεῖται μήπως ἡ γνώμη του δὲν θὰ εἶνε ἀμερόληπτος) ἡ Νύμφη τοῦ Σηκουάνα, ὁ Ἑλληνοκὸς Ἡρώς, τὸ Βολιὼντι κο Κρασὶ (συμφωνότατον μετὰ τὴν Ψάναν-Λούλας, ἡ μᾶλλον μετὰ τὴν μητέρα τῆς Ψάνας-Λούλας...) ἡ Ἑλληνοκὴ Νῆσος, τὸ Μεσολογγιτάκι (λέγει ὅτι ὀφείλουν νὰ υποχωροῦν καὶ οἱ δύο «εἰς τὸ δίκαιον») ὁ Παρήγορος Ἀγγεῖλος, ἡ Πικραμένη Καρδούλα, (ἡ ὁποία φιλοσοφεῖ ὡς ἐξῆς: πρέπει νὰ υποχωρῇ ἐκ τῶν δύο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κέκτηται τὸ ἥθικόν λεγόμενον θάρρος, ἔστω καὶ με συντριβὴν τῆς ἀτομικότητός του, διότι αὐτὸ καὶ μόνον θὰ τὸν ὑψώσῃ καὶ θὰ τὸν θέσῃ ὑπε-

« Καὶ ἡ Στέλλα πηγαίνει μόνη της εἰς τὸ βουνό. » (Σ. 302, α'.)

ράνω παντὸς ἐξουτελισμοῦ» πολὺ σοβαρὰ ἡ ἀπάντησις, σοβαρώτερα τῆς ἐρωτήσεως) ἡ Ρομαντικὴ Καρδιά (ἡ ὁποία δὲν μας λέγει τίποτε νέον ἐξ ὧν μας εἶπαν ἀνωτέρω, ἀλλὰ ἡ ἐπιστολή της εἶνε πολὺ ὡραία) ἡ Ζωηρὰ Φλόξ (ἡ ὁποία εἰς τὸ τέλος ἐρωτᾷ: «διὰ νὰ λείψουν ὅλ' αὐτά, δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ προσπαθοῦν ἔσῳ τὸ δυ-

νατὸν νὰ ἔχουν τὴν αὐτὴν γνώμην, δηλαδὴ νὰ μὴ μαλῶνουν τὰ καλὰ ἀδελφία;» ὁ Θεὸς καὶ ὁ λόγος της!) τὸ Ἀνθος Ροιᾶς (τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ ἐμμέτρως) συζητεῖ αἰωνίως μετὰ τὸν ἀδελφόν του, ἀλλ' αἱ συζητήσεις τῶν μένων ἐκκρεμεῖς) ὁ Κερδῶς Ἑρμῆς (ὁ ὁποῖος φρονεῖ, ὅτι ὅταν φιλονεικοῦν ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, πάντοτε πᾶσαι νὰ υποχωρῇ τὸ... ὅλ' αὐτὸ ὡς τὸ ἀκούσῃ ἡ Πέτρα Σκανδαλάου!) ὁ Στέφανος Κότινος, τὸ Χρυσόψαρο, ὁ Τυδεὺς κτλ. κτλ. ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Μένουν τώρα καμμιὰ δεκαπενταριά ἀπαντήσεις, εἰς τὰς ὁποίας πρέπει νὰ στηματῶν ἰδιαιτέρως.

Φαίνεται, ὅτι ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος εἶνε ὁ πλέον ἀδύνατος εἰς τὸ ζήτημα. Μολονότι ἔχει ἀδελφὸν κατὰ τέσσαρκα ἔτη μεγαλήτερον του, μολονότι ὁ ἀδελφός αὐτοῦς εἶνε ἀρκετὰ... ἄγριος, ἐν τούτοις ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος δὲν υποχωρεῖ ποτὲ εἰς τὴν γνώμην του. «Καὶ ἄμ' ἰδῶ τὰ στενά, — λέγει, — ἄμ' δηλαδὴ ἐννοήσω ὅτι ὁ ἀδελφός μου σκοπεύει ἀπὸ τὰ λόγια νὰ περάσῃ εἰς τὰ ἔργα, τρέχω, βγαίνω ἔξω, τοῦ ψεύγω εἰς τὸ περιβόλι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ, ἕως τὰ τελευταῖα κάγγελα, ὅπου δὲν ὑπάρχει πλέον διέξοδος, δὲν παύω νὰ φωνάζω: Δὲν συμφωνῶ! δὲν συμφωνῶ! — Γλυστερῶ, ἀλλὰ δὲν υποκύπτω. Καὶ αὐτὸ συμβουλεύω εἰς ὅλους τοὺς μικρότερους, ὅταν αἰσθάνωνται ὅτι τὸ δίκαιον εἶνε μετὰ τὸ μέρος των.» Μία γνώμη καὶ αὕτη.

Ἐν τούτοις τὸ Ἀναμμένο Σπίρτο μοῦ φαίνεται φρονιμώτερον, λογικώτερον, — καὶ ἄς εἶνε τόσο μικρόν. Ἐχει καὶ αὐτὸ ἀδελφὸν μεγαλήτερον, ἡ ὁποία ἐννοεῖ πάντοτε νὰ του ἐπιβάλλεται. Τὸ Ἀναμμένο Σπίρτο στὴν ἀρχὴν ἀντιστέκεται, πεισμώνει, θυμώνει, ἀνάδει—εἶνε δὲ ἄναμμένο, — χαλᾷ τὸν κόσμον... Ἐπειτα, σιγά-σιγά υποχωρεῖ, συμφωνεῖ, συμπεριλύνεται «καὶ ὅλοι μας οἱ καυγάδες μετὰ τὴν Εἰρηνοῦλαν, — ἐπιλέγει, — τελειοῦν μ' ἓνα φιλάκι στὸ μαγουλάκι.» Νὰ μία λύσις, τὴν ὁποίαν θὰ ἐσυμβούλευα καὶ εἰς μικρότερους καὶ εἰς μεγαλήτερος!

Ἡ Φύλλος, διὰ νὰ μας πείσῃ ὅτι ὁ μεγαλήτερος πρέπει νὰ υποχωρῇ, γράφει ὀλόκληρον διήγημα. Δὲν εἶνε ἀσχημον' ἀλλ' ἂν ἔκαμναν ὅλοι τὸ ἴδιον, ἡ Κυριακή μας θὰ ἐκαταντοῦσε Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος. Προτιμώτερα μοῦ φαίνεται ἡ Ἀνέλπιστος Χαρά, ἡ ὁποία λέγει ὅτι εἶνε νηστική καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ σκεφθῇ, με παρκαλεῖ δὲ νὰ τὴν περιμένω «ἕως νὰ φάγῃ καὶ τότε νὰ παντῆσῃ»... Ἀν τὸ ἔκαμναν ὅλοι αὐτὸ, θὰ κατηργεῖτο ἡ Κυριακή, καὶ θὰ ἐγλυτώνανεν ἀπὸ τῶν κόσπων καὶ τῶσα... Ὀλιβερά ἐπεισὸδix!

Ἀς ἀκούσωμεν τώρα καὶ δύο μονάκριβους, — δηλαδὴ που δὲν ἔχουν ἀδελφίαν. Τὸ Ἀταβύριον Ρόδου: «Ἐγὼ τὴν ἀτυχίαν νὰ μὴν ἔχω ἀδελφία. Ἀς υποθέσωμεν ὁμῶς ὅτι ἔχω μεγαλήτερον ἀδελφόν, ὅστις με συμβουλεύει νὰ μὴ λάβω μέρος εἰς τὴν Κυριακὴν, διότι ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ἀπάντησις μου δὲν εἶνε καλὴ. Ἐμένα ὅμως μοῦ μυρίζεται βραβεῖον, καὶ τὴν στέλνω. Τίς ἐπρεπε νὰ υποχωρήσῃ εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου; Αὐτὸ πλέον θὰ το δείξουν τ' Ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ τί εἶνε τ' Ἀποτελέσματα; Ἡ ὀρθὴ γνώμη, ἡ δικαία κρίσις. Εἰς τὴν ὀρθὴν λοιπὸν γνώμην καὶ εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν πρέπει νὰ υποχωρῶμεν.» Ἡ Κυριατίζουσα Θάλασσα: «Ἀς εἶχα μίαν ἀδελφήν καὶ προπάντων ἓνα ἀδελφόν! Θά του ἔκαμνα ὅτι ἤθελεν,

ἀρκεῖ νὰ μου ἔκαμνε λίγη συντροφιά σ' αὐτὴ τὴ μονοτονία τοῦ χειμῶνος, ποῦ μετὰ τὰ στακτὰ ἐκεῖνα σύννεφα τοῦ χειμῶνα μελαγχολεῖς χωρὶς νὰ θέλῃς. Ναι, ἄς εἶχα ἀδελφόν! Ὅ, τι καὶ ἂν ἦτο, μεγαλήτερός μου ἢ μικρότερος, θὰ υποχωροῦσα εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας, ὅπως ὅλοι οἱ καλοὶ ἀδελφοὶ πρέπει νὰ υποχωροῦν... Ἀν καὶ αὐτὸ εἶνε ὀλίγον σκοτεινὸν ζήτημα, ἰδίως ὅταν καὶ οἱ δύο ἔχουν δίκαιον... τέλος πάντων! ἀναλόγως τοῦ χαρκτηῖρος καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης ἐκάστου.» — Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ἀπαντήσεις εἶνε ἀπὸ τὰς ὠριωτέρας τῆς Κυριακῆς μας. Ὁ Μουσηγέτης Ἀπόλλων, ὁ ὁποῖος περιμένει τ' Ἀποτελέσματα διὰ νὰ φωτισθῇ, εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ πολλὰ διδάγματα, — ἂ, ἐξέχασα! ὄχι αὐτός, ἀλλὰ ὁ μικρότερος ἀδελφός του... ἐκεῖνος ὁ σοφιστής.

Τὸ Ἑλληνοκὸν Ἐδάφος προτείνει νὰ ἐπέρχεται ὁ συμβιβασμός, διὰ νὰ μὴ δυσχεραστῇται κανεὶς, «διὰ κλήρου», ὁ δὲ Χωλὸς Διάβολος μ' «ἓνα μικρὸν στοίχημα». Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ὁ τρόπος αὐτὸς δὲν μοῦ φαίνεται ὀλωςδιόλου παράλογος, ὅταν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ κανένας λογικώτερος. Μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ κληρὸς τοῦ Ἑλληνοκὸν Ἐδάφους ἐφαρμόζεται εἰς ὅλας τὰς διαφορίας, ἐνῶ τὸ στοίχημα τοῦ Χωλοῦ Διάβολου μόνον εἰς τὰς ἀφηρημένας συζητήσεις. Παραδείγματός χάριν, ὅταν ἐγὼ ἐπέμεινα νὰ πᾶμε εἰς τὴν Νέαν Σικηνήν, ἡ δὲ Κικὴ εἰς τὴν Ἐκθεσιν, τί στοίχημα ἤθελατε νὰ βάλωμεν;

Τὸ Κόκκινον Καπελάκι δὲν ἀπαντᾷ τίποτε. Θέλει νὰ τοῦ εἰπῶ τί κάμνω ἐγὼ μετὰ τὰς ἀδελφάς μου, διὰ νὰ κάμνῃ καὶ αὐτὸ τὰ ἴδια. Πιστεύω, ὅτι ἀπὸ τὸ προηγούμενον ἐπεισὸδιον ἐφωτίσθη ἀρκετὰ πῶς φέρομαι πρὸς τὰς μικρότερας ἀδελφάς, ὅταν ἐπιμένουν.

«Σέβου τοὺς ἀνωτέρους. Πολὺ καλὰ» ἀλλ' ὅταν ὁ μεγαλήτερος ἀδελφός μου ἐπιμένῃ ὅτι εἶνε νύξ, ἐνῶ εἶνε πλῆρης ἡμέρα... καὶ ἂν εἶνε θυμῶδες καὶ ὀλέει νὰ ἐφαρμώσῃ ἐπ' ἐμοῦ πρακτικῶς τὰ δικαιώματά του: — Ἀ, Σίρ-Λά-Φαλουά! εἰς αὐτὸ δὲν ἀνακατεύομαι! Ὑποχωρεῖ κατ' ἀνάγκην, ἡ ψεύγῃ

«Δὲν συμφωνῶ! Δὲν συμφωνῶ!» (Σελ. 303, στ. α'.)

κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου. Συμφωνῶ. Ἀλλῶς τε τὸ λέγει κατωτέρω καὶ τὸ Ἀνφάν Γκαττέ: «Ἀφοῦ τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου εἶνε τὸ ἐπικρατέσθαι, διατὶ νὰ μὴν υποχωρήσῃ εἰς τὴν γνώμην τοῦ μεγαλήτερου ἀδελφοῦ, προλαμβάνων οὕτω ἓνα ξυλισμὸν τῆς ράχιδός μου, ἔστω καὶ ἂν ἡ γνώμη μου εἶνε ὀρθότερα;» Βέβαια! ἐκτὸς ἂν παρουσιασθῇ, ὡς Θεὸς ἐκ μηχανῆς, κανένας μπαμπᾶς ἢ καμμιὰ μαμμὰ μετὰ τὸ ξύλο στὸ χέρι... ἔ, Ψάνα-Λούλα!

Ὁ Μιθριδάτης φρονεῖ, ὅτι «διὰ νὰ σε ὑπακούουν, πρέπει νὰ ὑπακούῃς» τότε ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν διχογνωμία διχάζεται ὡς ἐκ θαύματος καὶ ὅλα γίνονται μέλι γάλα. Τοῦτο τὸ ἐμάθεν εἰς τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος συχνὰ τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέγει: «Δὲν ἔχεις, ἀδελφούλη, νὰ με προσταξῇς τίποτε;... Νά, παραδείγματός χάριν» στεῖλέ με νὰ σου ἀγοράσω κανένα γλύκισμα. Θὰ σε ὑπακούσω ἁμέσως, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ σὺ θὰ με ὑπακούσῃς, ὅταν θὰ σου γυρέψω τὸ μισό.» Νομίζω ὅτι τὸ γλύκισμα

πρέπει να είναι γαλατοπούρεκο τότε πραγματικώς γίνονται όλα μέλι-γάλα.

Και το "Αρωμα" του έχει το ετύχημα « να είναι αδελφή αδελφής μικρότερης της κατά ένα μισό έτος. » "Αλλά και αυτή έχει τόσο την ανάπτυξιν, ώστε όποιος τας βλέπει νομίζει ότι έχουν την ιδίαν ηλικίαν και φυσικά ότι είναι δίδυμες. "Επειτα, λέγει, μοιάζομεν πάρα πολύ, — αλήθεια σαν αδελφές, — ένδυόμεθα κατά τον ίδιον τρόπον, έχομεν σχεδόν τὰ ίδια γούστα, συμφωνούμεν εις όλα και δεν μαλλώνομεν ποτέ. Σε βεβαιώ, Διάπλασις μου, ότι άμν εδιάβασα την ερώτησίν σου, απόρησα πολύ. "Υπάρχουν λοιπόν και αδελφία που έχουν διαφορετικας γνώμας και φιλονεικούν;... Τέτοιον πράγμα δεν μας συμβαίνει ποτέ, και αν μας συνέβαινε, θα υποχωρούσα εγώ, ή μεγαλύτερα, αν δεν ήθελε προσθάσιν να υποχωρήσῃ ή αδελφή μου ή μικρότερα. "Εχομεν καθιερώσει μεταξύ μας το δόγμα «όποιος το πρωτοπῇ. » Νά σου το εξηγώ: Η αδελφή μου επιθυμεί να πάμε στους αγρούς και να κάμωμε στεφάνια από αγριολούλουδα· εγώ την ιδίαν ώραν επιθυμώ να πάμε εις τῆς θείας και να παίξωμε με τὸ εξαδελφάκι μας. "Αλλά πρώτη εξέφρασε την επιθυμίαν της ή αδελφή μου. "Ετελείωσεν! εγώ δεν λέγω τίποτε· θα πάμε στους αγρούς να κάμωμε στεφάνια. Πῶς σου φαίνεται αὐτὸ τὸ δόγμα, Διάπλασις μου; Δεν προλαμβάνει κάθε φιλονεικίαν και κάθε αδελφικὴν δυσκρέσκειαν; Λοιπόν: «ὅποιός το πρωτοπῇ!» Συμβούλευσέ το και εις τοὺς φίλους σου να το δοκιμάσουν, διὰ να ἴδωῦν πόσον εἶνε σωτήριον.»

Η κυρία Διάπλασις τὸ ἐπιδιοκίμαζε με ὅλην της τῆς καρδίαν, καί μου ἐσύστησε να σὰς το συμβουλεύσω.

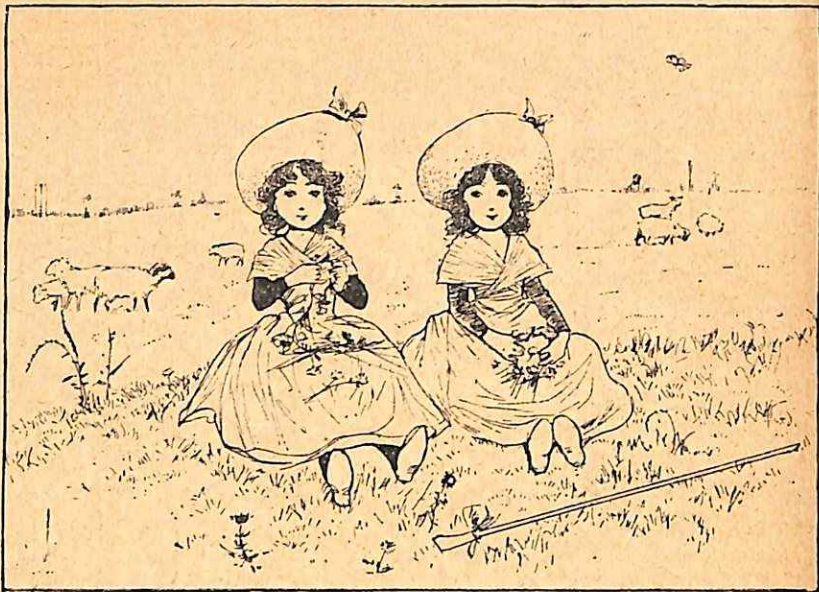
"Αλλά ποῖον εἶνε τὸ συμπέρασμα τῆς Κυριακῆς μας; Πῶς ἐλύθη τὸ ζήτημά που ἔθεσεν ή Διάπλασις;

"Οφείλει να υποχωρή ὁ μικρότερος!

Αὐτὸ φρονοῦν οἱ περισσότεροι· αὐτὸ ἔλεγεν ή πλειονοψηφία, ὅλος ἐκεῖνος ὁ σωρὸς τὸν ὅποῖον ἀπεδεκάτισεν ή Κική.

"Αλλ' ή πλειονοψηφία δεν έχει πάντοτε δίκαιον! Τὸ κατ' ἐμέ, — και αὐτή καθὼς εἶδατε, εἶνε ή

γνώμη τῆς Διαπλάσεως, — τὰ ἀδελφία δεν πρέπει να φιλονεικούν· χρεωστοῦν να εἶνε ἀγαπημένα και σύμφωνα, ὅπως τὸ "Αρωμα" του με την ἀδελφούλαν του: «Ὅποιός το πρωτοπῇ!»

«Ομοιάζομεν πάρα πολύ.» (Σελ. 304, στήλ. α'.)

"Όταν όμως αὐτὸ δεν εἶνε δυνατόν, όταν γεννᾶται φιλονεικία; Τότε νομίζω, ότι πρέπει να ἐφαρμόζεται ὁ κανὼν, τὸν ὅποῖον διατυπώνει ή Κάκια. "Ὅπωςδήποτε, ἐπειδὴ τίποτε γενικὸν και ἀπόλυτον δεν ὑπάρχει, πρέπει να ἐνθυμούμεθα ὅτι κάθε κανὼν έχει και τὰς ἐξαιρέσεις του!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: "Αρωμα" του [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυματίζουσα Θάλασσα [9Ε]. — "Αταβύριον Ρόδου [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πράσινο Χοδιάρι, [8Ε]. — Κάκια [7Ε]. — Μιθριδάτης [6Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [3Ε] εις ἑκάστον) "Αναμμένο Σπίριτο. — "Αντάν-Γκατέ. — Πέτρα Σκανδάλου. — "Ινώ.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [2Ε] εις ἑκάστον.) Μανταρινόφάγος. — Δόξα τῆς "Ελλάδος. — Πλοῖον τοῦ Δουνοβέως. — Πικραμένη Καρδούλα. — "Ανθος Ροῖδε.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [1Ε] εις ἑκάστον.) "Εκάτη. — "Ελληνίς. — Πεπρωμένον. — Νυκτοκόραξ. — Μίνα Πολέμη. — "Αλκηστις. — "Ορεὰς τῆς Χίου. — Ζαππίς. — Ζωηρά Φλόξ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: "Όλοι ὅσοι ἀναφέρονται εις τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ποῖον ἀπὸ τὰ σφάλματα, εις τὰ ὅποῖο ὑπεπέσατε ποτέ, σὰς ἐπροξένησε τὰς μεγαλύτερας ἐνοχλήσεις ή τὴν ζωηροτέραν τύψιν συνειδήσεως;

Αἱ ἀπαντήσεις διὰ τὴν Δεκάτην Τετάρτην Κυριακὴν εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους "Οκτωβρίου. "Οφείλω να σας εἶπω ὅτι πρέπει να εἶνε σύνομοι (λάβετε μέτρον ἀπὸ τὰς βραβευμένας τῆς παρούσης Κυριακῆς.) Αἱ ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις ἔχῃ μόνον δεν ἔχουν ἐλπίδα βραβεῖου, ἀλλ' οὔτε καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Κατ' ἐντολήν τῆς Διαπλάσεως
Ο ΑΝΑΓΙΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΑΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

"Ο ιατρὸς Φιλιάλ ἔκαμε μίαν ἐκδρομὴν και μέχρι τῆς πόλεως Ναναίμο, ὅπου μετέβη διὰ θαλάσσης με ἓνα μικρὸ κότερο, τὸ ὅποῖον ἔκαμνε ταξίδια ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν εις τὴν ἄλλην. "Η Ναναίμο ἔχει λιμένα ἀσφαλῆ και ἐνεργεῖ τὸ ἐμπόριον τοῦ γαϊάνθρακος, τὸν ὅποῖον παράγουν τὰ ἐκεῖ πλησίον κείμενα ὄρυχέα.

"Όταν ἐπέστρεψεν ὁ ιατρὸς ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν του, τὸ σκάφος τοῦ «'Αγίου "Ενώχ» εἶχε χρωματισθῇ ἐκ νέου ὁ λείμαυρον με ἓνα ζωνάρι ἄσπρο. "Εἶχαν γίνῃ μερικαὶ ἐπισκευαὶ εις τὰ ἄρμυνα, ὡς και εις τὰς λέμβους, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἀρκετὰ κακοπαθῇ ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῆς οὔρας τῶν φαλαινῶν. Τέλος τὸ πλοῖον ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν δεξαμενὴν και ἠγκυροβόλησεν εις τὸ μέσον τοῦ λιμένος. "Η ἀναχώρησις του ὠρίσθη διὰ τὴν 19 "Ιουλίου.

Δύο ἑμως ἡμέρας πρὶν σηκώσῃ τὴν ἄγκυραν, ἐν ἀμερικανικὸν πλοῖον ἦλθε και ἠγκυροβόλησεν εις ἀπέσταν ἐκατὸν περίπου μέτρων ἀπὸ τὸν «'Αγιον "Ενώχ». "Ητο τὸ φαλαινοθηρικὸν «'Ιρβιγγ», τοῦ ὁποῖου ὁ κυβερνήτης ἐσπεύσεν ἀμέσως να ἐπιτεκνέσῃ τοὺς Γάλλους φίλους του. "Ο κ. Μπουρκάρ τῷ ἔκαμε θερμωτάτην ὑποδοχὴν και τὸν ἐκράτησεν εις τὸ τραπέζι. "Ο κ. Φόρθ ἐδέχθη προθύμως τὴν πρέσβλησιν.

"Επέρχσαν θυμωσάσι εις τὴν αἰθουσαν τῶν ἀξιωματικῶν, ὅπου εἶχαν συναθροισθῇ ὁ κ. Μπουρκάρ, ὁ κ. "Ερτώ, οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι, ὁ ιατρὸς Φιλιάλ και ὁ "Αμερικανὸς πλοίαρχος "Ομίλησεν διὰ τὰ ἐπεισόδια τοῦ πλοῦ τῶν δύο πλοίων ἀπὸ τὴν Μαργαρίταν ἕως τὴν νῆσον Βαγκούβερ. Κατόπιν δὲ ὁ κ. Μπουρκάρ ἠρώτησε τὸν κ. Φόρθ πῶς ἐπῆγεν ή ἀλειτουργία ἐκεῖ κάτω, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ «'Αγίου "Ενώχ».

— Μετριώτατα, ἀπήντησεν ὁ "Αμερικανός. "Εγὼ τοῦλάχιστον οὔτε τὸ ἐν τέταρτον τῶν βαρελίων μου δεν ἐγέμισα. Καὶ ὅμως ἔχω ἀλιεύσῃ πολλὰς φορές εις τὸν ὅρμον τῆς Μαργαρίτας ἀλλὰ δεν την εἶδα ποτὲ να ἐρημωθῇ τόσο γρήγορα, ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ "Ιουνίου... "Επερνούσαν ὁλόκληροι ἡμέραι χωρὶς να φανῇ οὔτε μία φάλαινα. Καί, αν ἐνίστε ἐφαίνετο καμμία, ἦτο πολὺ μικρή. "Επίσασμεν μερικὰς που δεν ἐβγχαν οὔτε τριάντα βαρέλια λάδι...

— Καὶ τὰ ἄλλα φαλαινοθηρικά; ἠρώτησεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ, ἦσαν τυχερότερα ἀπὸ τὸ ἰδιὸν σας;

— Δεν βαρύνεσθε! ἀπήντησεν ὁ κυβερνήτης τοῦ «'Ιρβιγγ». Καὶ δι' αὐτὰ,

ὅταν ἐγὼ ἐσῆκωσα τὴν ἄγκυραν, ἦσαν καὶ αὐτὰ ἐτοιμα να σαλπάρουν.

— Καὶ αὐτὰ διὰ τὰ παράλια τῆς "Ασίας; ἠρώτησεν ὁ κ. "Ερτώ.

— Μά... ὑποθέτω.

— "Ὡστε θα ἔχωμεν συντροφίαν καλὴ ἐκεῖ κάτω! ἀνέκραξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ.

— Τόσον τὸ καλλίτερον! προσέειπεν ὁ Ρωμανός "Αλλότ. "Όταν δύο ἢ τρεῖς λέμβοι ἀπὸ διάφορα πλοῖα κυνηγοῦν μίαν φάλαιναν, ἀρχίζει ή ἀμίλλα. τόσο πὺ σπάζουν τὰ κουπιά ἀπὸ τὸ δυνατό τράβηγμα. Καί, τί τιμὴ διὰ τὴν φαλαινίδα που πρώτη τὴν κτυπήσῃ!

— Μὴ ἐξάπτεσαι ἔτσι. ἀγαπητέ μου ὑποπλοίαρχε! διέκοψεν ὁ κύριος Μπουρκάρ, δεν ἔχομεν ἐδῶ καμμίαν φάλαιναν ἐμπρὸς μας...

— Λοιπόν, εἶπε τότε ὁ κ. Φόρθ, εἰσθε ἀπαραιστέμενοι και διὰ τὸ δευτερον ταξεῖτε;

— Βεβαίως, τα και μεθαύριον φεύγομεν.

— Τόσον γρήγορα;

— Δεν μὸς μένει παρὰ να σηκώσωμεν τὴν ἄγκυραν.

— Εἶμαι λοιπὸν εὐτυχὴς ποῦ ἐφθασα ἐγκαίρως διὰ να σας σφίξω ἄλλην μίαν φοράν τὸ χέρι, εἶπεν ὁ κ. Φόρθ.

— Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης, διότι ἠδυνήθημεν να συνεχίσωμεν τὴν καλὴν μας γνωριμίαν, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Πολὺ θα ἐλυπούμην αν τὴν στιγμήν ποῦ κατέπλεον ὁ "Ιρβιγγ ἐτύχαινε να φύγῃ ὁ «'Αγιος "Ενώχ».

"Ο πλοίαρχος Μπουρκάρ προσέειπε τότε εις ὑγείαν τοῦ πλοίαρχου Φόρθ και τῶν ἀξιωματικῶν του με λέξεις πλήρεις συμπαθείας διὰ τὸ ἀμερικανικὸν ἔθνος.

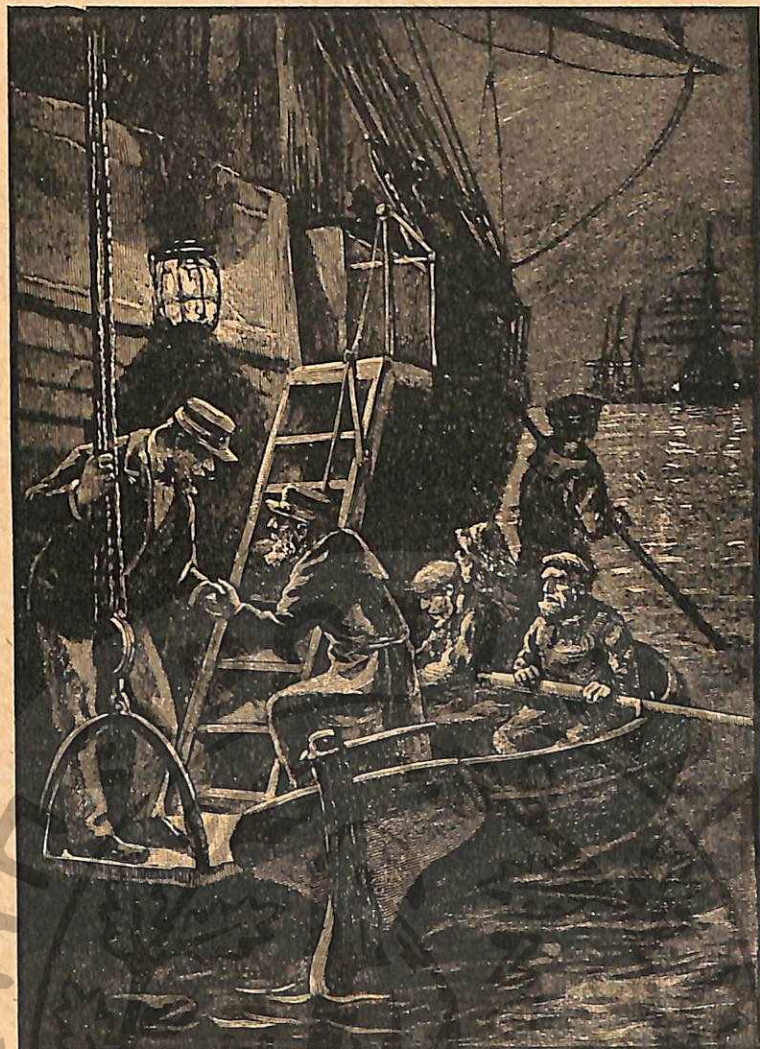
— Καὶ δεν σκοπεύετε, πλοίαρχε, ἠρώτησε κατόπιν, να δοκιμάσετε και σεῖς τὴν τύχην σας εις τὰ βόρεια τοῦ "Ειρηνικοῦ;

— Καὶ αν ἤθελα, πάλιν δεν θα ἦτο

δυνατόν, ἀπήντησεν ὁ κ. Φόρθ. Αἱ ἐπισκευαὶ τοῦ «'Ιρβιγγ» ἀπαιτοῦν τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐβδομάδας... "Εντὺς δύο μηνῶν οἱ πῶδοι παγῶνες θ' ἀρχίσουν να σχηματίζονται εις τὸν Βερίγγειον πορθμὸν και τὴν "Ογοτσικὴν θάλασσαν. "Επομένως θα ἐφθανα πολὺ ἀργά.

— Λυπούμαι εἰλικρινῶς, διότι θα χωριθῶμεν, εἶπεν ὁ κ. Μπουρκάρ. "Αλλά, ἤθελα να σας ζητήσω μερικὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ τοῦ γεγονότος, τὸ ὅποῖον ἀνεφέρτε προητέρω...

— Τί δηλαδή, πλοίαρχέ μου; — Κατὰ τὰ τέλη τῆς διαμονῆς σας εις τὸν ὅρμον τῆς Μαργαρίτας, δεν πα-

«Όταν ἐνύκτωσεν, ὁ πλοίαρχος Φόρθ ἐπέστρεψεν εις τὸ πλοῖόν του.» (Σελ. 306, στήλ. α'.)

ρητρήσατε ὅτι αἱ φάλαινα ἐγίνοντο ὁλοκλήρως σπανιότεραι, και ὅτι μάλιστα ἐβιάζοντο να φύγουν πρὸς τὸ πέλαγος...

— "Εφευγαν ἀληθινά, με τρόπον πολὺ ἀλλόκοτον... σαν να ἤθελαν να ἀποφύγουν κάποιον φοβερόν κίνδυνον, σαν να τας εἶχε πικρὴ πανικός... "Επηδοῦσαν εις τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, και ἐμοδύγγριζαν τόσο φοβερὰ ὅσον ποτὲ δεν εἶχα ἀκούσῃ ἕως τώρα...

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργον, διέκο-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΙΑ Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ
τυχούσα υπό το ψευδώνυμον
"Ελληνοποιίδα"
"Αθρόου Βραδείου"

[Ήδη "Διάπλασις" του 1903 φελλ. 11 σελ. 87.]

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Ο γέρων πάππος, ύστερα από το δείπνον, ἔχειρεν εἰς τὸ καθισμά του. καὶ ἐνῶ ὁ υἱὸς του συνομιλοῦσε μετὰ τὴν γυναῖκα του, καὶ τὰ ἐγγονάκια του ἔπαιζαν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἐκείνος εἶχε γλωσσοῦν τὰ μάτια του.

Ὅπως εἶχε γείρει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ ἐπλάγισεν ἀργά, καὶ ὑστερὰ ἐσκυψε πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του. Σὲ λίγο ἓνα ἐλαφρὸ ροχαλητὸ ἀκούσθηκεν.

Ἐνα ὄνειρον, ὡς νὰ ἦτο κρυμμένον σὲ μιὰ γωνίαν τοῦ νοῦ τοῦ ἀπλώθηκεν ἔμπροσ εἰς τὰ κλεισμένα μάτια του, μόλις ἀπεκοιμήθη...

Πόσα χρόνια περασμένα. πόσα συμβάντα μιᾶς ἡλικίας που ἐσθύστηκεν εἰς τοῦ χρόνου τὸ πέραςμα, πόσες λύπες καὶ κρυφὰ παράπονα τωρινὰ τῶν γηρατειῶν του, ἐνώθησαν γιὰ νὰ κάμουν τὸ ὄνειρόν του ἐγγλυκάνει τώρα τὴν ψυχὴν τοῦ γέροντος πάππου.

Μία ὥρα εἰς τὴν ἀνοιξιάντικὴν ἐποχὴν τῆς βλαστήσεως καὶ τῶν λουλουδιῶν. Ἐνῶς γαλανοῦ οὐρανοῦ ἀγκάλιαζε μίαν ἀρογίαν ἀποκοιμισμένην, μετὰ χορταρισμένα βραχάκια, καὶ παρέκει πλούσιαι καὶ πολυφύλλα τὰ ἀμπελία ἐσκέπαζαν τὴν καρπερὴ γῆ. Δύο μεγάλα περιβόλια ἐδείχναν παλαιὰ δένδρα φορτωμένα ἀπὸ δροσεροὺς καρπούς.

Ἀλήθεια, τόσοι ἀσχημοὶ κορμοὶ, ξεφλουδισμένοι καὶ σχισμένοι ἀπὸ τὴν πολυκαίρῳ, νὰ ἔχουν ἀπάνω τους τόσα τρυφερά κλωνάρια, τόσα βλαστάρια δρο-

ρὰ, τόσοι καρποὺς ὀλόγλυκους! Δὲν ὁμοιάζουν αὐτὰ τὰ γέρεκα δένδρα μετὰ τὸν πάππο;

Ναί! Μὴ φορὰ, τὰ δένδρα αὐτὰ ἦσαν μικρὰ καὶ ὀλόδρσα, μετὰ ὥραϊον στέλεχος καὶ δροσερὰ φύλλα. Καὶ ὁ πάππος μὴ φορὰ ἦταν ὠμορρο παιδάκι, χωρὶς ἄσπρα μυχία, καὶ ζρωματιῆς δὲν τοῦ ἀσχήμιζαν τὸ πρόσωπον. Ἀλλὰ τὸ δένδρον τὸ μικρὸ τότε δὲν ἔκανε καρπούς, καὶ τὸ παιδάκι δὲν ἦτο πάππος καὶ δὲν εἶχε παιδιὰ καὶ ἐγγονάκια...

Ἀνάμεικτα ἀπὸ τὰ δύο περιβόλια, ὁ πάππος ἔδλεπε στ' ὄνειρό του, ἓνα ὥραϊον σπίτι. Ἀπὸ τῆς μεγάλης θύρας τὴν μεσιάνη, ἓνα μικρὸ παιδάκι ξενθόμυλλο ἔβγαλε κρατῶντας ἀπὸ τὸ χεῖράκι μὴ μικρὴ κόρη. Ὅπισω ἦταν ἓνας κύριος, σοδρὸς καὶ μὴ εὐμορρη κύριος. Τὰ παιδάκια ἔτριξαν πρὸς τὸ περιβόλι καὶ ἄρχισαν νὰ παίξουν, ἐνῶ ὁ καλὸς κύριος μετὰ τὴν ὥραϊα κυρίαν τὰ ἐκυντούσαν τότε γλυκά, ποῦ ἔλεγε πῶς τὰ ἔχαιδεν μετὰ τὰ βλέμματά τους. Ὁ πάππος ἔχαμογέλασε μετὰ εἰς τὸ ὄνειρό του...

Ὁ ὥραϊος κύριος ἦταν ὁ καλὸς του πατέρας. Ἡ καλὴ κυρίαν ἦτον ἡ ἀγαθὴ του μητέρα. Ἡ μικρὰ κόρη ἦταν ἡ ἀδελφούλα του. Καὶ τὸ ξενθόμυλλο παιδάκι, πόσον ὥραϊον ἀλήθεια ἦτο, ἰδέτε το πῶς τρέχει ἀξέγνοιζο στο κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἀνάμεικτα εἰς τὰ στρατόνια! Ὡ, τὸ μικρὸ παιδάκι ἦταν ὁ πάππος ὁ ἴδιος...

Μὴ ἐπιθυμία ἐξωντάνεψεν εἰς τὰ στήθη τοῦ πάππου, καθὼς ἔτρεχε εἰς τὸ περιβόλι τὰ δύο παιδάκια! Νὰ σηκωθῇ καὶ ἐκεῖνος, νὰ τρέξῃ, νὰ τρέξῃ γρήγορα, νὰ κόψῃ μῆλα, νὰ μαθήσῃ τριαντάφυλλα, καὶ ὑστερὰ νὰ βάλῃ ὅλην τὴν δύναμιν καὶ νὰ φθάσῃ τὰ δύο παιδάκια, νὰ τὰ φιλήσῃ...

Ὡ, πῶς ἤθελε νὰ τὰ φιλήσῃ! Ἐλκε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ἓνα βῆρος εἰς τὰ πόδια τοῦ τοῦ ἐμπόδιεν, ὡς νὰ ἐπρоруε σιδερένια παπούτσια. Δὲν ἤμπορουσε νὰ τρέξῃ. Νὰ, ἐπάνω του ἡ μηλιὰ, ἡ πλώνα τοῦς κλώσιους τῆς νὰ κόψῃ ἤθελεν ἓνα μῆλον καὶ νὰ το ρίψῃ εἰς τὰ παιδάκια που τρέχουν ἐκεῖ κάτω. Ἀλλὰ τὸ χέρι, λὲς καὶ το ἐκρατοῦσε δεμένο πρὸς τὰ κάτω μὴ δύναμις, δὲν ἤμπορεσε νὰ το σηκώσῃ.

Τώρα ὁ πάππος, εἰς τὴν πολυθρόνῃ του, ἐκινεῖτο δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀνέπνευε δυνατὰ, δὲν ἐρροχάλιζε πλέον. Ἐδῶτε τέλος μὴ καὶ ἐξύπνησε...

Ἀνοιξὶ τὰ μάτια του καὶ ἐκύτταξε τὰ ἐγγονάκια του, ὅπου εἶχαν ἀφήσῃ τὸ παίγνιδι τους καὶ τὸν ἔδλεπαν.

Ἐχαμογέλασεν ὁ πάππος καὶ τὰ ἔκραξε σιμά του. Τὰ ἀγκάλιασε καὶ τὰ δύο μετὰ τὰ τριμουλιάρικα χέρια του καὶ ἔνωσε τὰ κεφάλαια τους. Ἐσκυψεν ἔπειτα ἐπάνω τους καὶ τοὺς ἔδωκεν ἓνα

φιλή, ἐνῶ δύο δάκρυα ἐστάλαξαν εἰς τὰ σγουρόμυλλα κεφάλαια τους.

Νὰ τρέχετε ἐσεῖς εἰς τὸ περιβόλι, τοὺς εἶπε, νὰ παίξετε καὶ νὰ κόβετε ἄνθη πολλά, τώρα ποῦ δὲν εἰμπορῶ ἐγώ...

Τὰ δύο παιδάκια ἐγύρισαν τὰ μάτια τους καὶ τὸν ἐκύτταζαν... Δὲν ἐνόησαν τίποτε, τίποτε ἄλλο, πρὸς πῶς ὁ πάππος εἶχε τὰ μάτια δακρυομένα καὶ τοὺς ἔτρεμαν τὰ χεῖλη.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ΄

Τὰ παιδάκια ἐστέκοιτο καὶ μιλοῦσαν πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο δένδρον. Ὁ κορμὸς του τὰ ἐκρυβε ἐντελῶ.

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ κῆπου-κῆπου τολμᾷ νὰ ρίξῃ μὴ κατὰ καὶ νὰ κυττάξῃ τὸν κ. Ροβινσὼν. Λέγει πῶς ἡ φυσιογνωμία του δὲν εἶνε κακὴ, ἀλλὰ ὁ πλοίαρχος ἔχει ἄλλην γνώμην. Εἴτε Ροβινσὼν εἶνε εἴτε ὄχι, μπορεῖ νὰ νῆκε κακὸς ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ νῆκε ἄγριος καὶ αὐτός.

— Ἀ! καὶ νῆκε τὸ τουφέκι μου ἢ τοῦλάχιστον τὰ βέλη μου! λέγει τῆς Κικῆς, ὀπίσω ἀπὸ τὴν ὀπίαν στέλεται.

Ὁ Μπέμπης, βλέπει πῶς ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Κικὴ εἶνε κρυμμένοι, καὶ πηγαίνει καὶ αὐτὸς καὶ χώνεται.

«Εἶνε ὁ κύριος ζωγράφος»

πίσω ἀπὸ ἓνα δένδρον. Ἀλλὰ τὸ δένδρον τοῦ εἶνε τόσο μικρὸ καὶ φιλό, ὥστε ὁ καίμενος ὁ Μπέμπης θαρρεῖτε καὶ εἶνε κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἓνα κονδυλοφόρον. Ἀδιάφορον! ὁ κύριος

Μπέμπης μένει ἡσυχος· πιστεύει πῶς εἶνε καλὰ κρυμμένος. Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, σφραγὶ τὰ ματάκια του καὶ τα κρατεῖ κλειστά μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν. Ἐτσι, δὲν ὑπάρχει φόβος μήπως τὸν ἴδουν.

Ὁ Παυλὸς ὅμως δὲν ἐσάλειψε ἀπὸ τῆς θέσεως. Στέκεται καὶ κυττάζει με πολλὴν περιέργειαν τὸν ἄνθρωπον, καὶ μένει ἀπροφύλακτος μετὰ τὴν ἀφοβίαν, ὥστε ὁ κύριος Γιαννάκης βράζει ἀπὸ τὸν θυμὸν του.

— Μπα! λέγει ἔξαφνα ὁ Παυλὸς καλῶς, αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος ζωγράφος ποῦ πάγει καθὲς μέρα μετὰ τὸν Ἀντώνη καὶ ζωγραφίζει τὰ χρώματα καὶ τὰ νερά!

Ὁ Γιαννάκης, γίνετα ἔξω φρενῶν μετὰ τὴν κουταμάρα τοῦ Παυλοῦ. Θά τον ἔδερνε, ἂν ἦτο περὶ κοντά...

— Ἐλα δὴ, τοῦ λέγει θυμωμένα, ἔλα δὴ ἀμέσως! Κρίψου στὴ στιγμή, γιατί θά μιν δῇ!

("Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄. (Συνέχεια)

— Ἐργάζεσθε παραπολύ αὐτὸ δὲ φτίνει καὶ παραφαίνεται, ἀνέκραξεν ὁ Κάρλος με θυμωμένην φωνὴν δῶστε μου αὐτὰ τὰ τετράδια καὶ ἀναπαυθήτε.

Ἐκείνη συγκρατεῖται μετὰ τὸ μειδίαμα τῆς εὐγνωμοσύνης εἰς τὰ χεῖλη.

— Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ ἐγινόμεν χωρὶς ἐσᾶς, Κάρλο, εἶπε καὶ ἐξηντήθη ἀπὸ τὸν κόπον ἐξηπλώθη εἰς μίαν πολυθρόναν.

Ἡ κυρία Φρειδερίκου Χὼβ εἶχε ὑπάγει νὰ περάσῃ ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ πλευρὸν μιᾶς μικρᾶς ἀρρωστῆς, ἡ ὁποία ἦτο κόρη μιᾶς ἀπὸ τὰς ἐνοικιαστριάς τῆς κ. Χάκετ. Ἐπειδὴ ὁ κ. Πάλμερ ἐκατοικοῦσεν εἰς τὸ ἴδιον σπίτι, ἡ Αἰμιλία ἤρχισε νὰ συλλογίζεται ὅτι ἦτο πιθανώτατον νὰ ἔλθῃ αὐτὸς νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι τῆς ἔφερνε εἰδήσεις διὰ τὴν Ἀλίκην, τὸ ἀρρωστο κοριτσάκι. Ὅταν ἐσήμερον αἱ ἐννέα, ἀνέπνευσε τέλος πάντων, μετὰ ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ ἤρχετο πλέον ἐκεῖνος ὁ ὀχληρὸς ἐπισκέπτης. Ἀλλὰ, μετὰ πέντε λεπτά, ἀνεγνώρισεν τὸ βῆμα τοῦ κ. Διευθυντοῦ, καὶ τὸν ἰδιαιτέρων τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐκτυποῦσε τὴν πόρτα. Εὐθὺς τότε, ὁ Κάρλος ἐμάχυνε τὰ τετράδιά του καὶ ἀπεσώρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, χωρὶς νὰ λάβῃ καθόλου ὑπὸ τὸν ἰκετευτικὸν βλέμμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἀπηύθυνεν ἡ Αἰμιλία.

Δὲν εἶχε καμμίαν ὀρεξιν ἡ Αἰμιλία, καὶ εὐλόγως, νὰ μείνῃ ἐλομόναχη μετὰ τὸν ἐπισκέπτην, ἀφοῦ ἡ κυρία Φάγγ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λογαριασθῇ, καθ' ὅσον ἡ πάθησίς τῆς δὲν τὴν ἐπέτρεπε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν.

«Τί σκοτοῦρα! ἐσκέφθη ἡ Αἰμιλία ἄχ! καὶ νᾶφρυγε ἀμέσως!»

Τὸν ἐδέχθη ὀρθή, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐν ἀπουσίᾳ τῆς μητρός τῆς δὲν ἐθ. ὥρῃ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ σύμφωνον πρὸς τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς· ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔκαμεν ὅτι δὲν ἠνέχετο τίποτε.

Ἀφοῦ τῆς εἶπεν ὅτι ἡ μικρὰ Ἀλίκη ἐπῆγινε καλλιτέρας, ἀντὶ νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐκαλοκάθησεν εἰς μίαν πολυθρόναν μετὰ τὴν προφανῆ ἀπόφασιν νὰ μὴ σκευθῇ ἀπὸ ἐκεῖ ὅλο τὸ βράδυ.

Ἡ Αἰμιλία προβλέπουσα ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ πολλὴν ὥραν, ἔβαλε καὶ ἄλλα ξύλα εἰς τὴν φωτιὰν ποῦ ἐπλησίαζε νὰ σβύσῃ.

— Μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ τραγουδήσετε κανένα ἀπὸ τὰ τραγούδια που ξέχετε; εἶπεν ὁ νέος, ἀφοῦ ἐτέραςαν ὀλίγα στιγμαί.

Ἡ Αἰμιλία, ἂν καὶ ἔκρινε τὴν αἰτησίαν τοῦ καπὼς ἀνάμνηστον καὶ τὸν τόνον αὐτῆς ἀρκετὰ προσετῇ, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν ἔμπροσ εἰς τὸ πιάνο, διότι ἐπρωτιμοῦσε τὴν μουσικὴν ἀπὸ τὴν συνδιάλεξιν μετὰ ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἔσον ἐπενοῦσαν αἱ ἡμέραι, τὸσον τὸν εὐρίσκε δυσάρεστον.

Ἐτραγουδῆσεν ἓνα παλαιὸ τραγούδι τῆς Σκωτίας, τοῦ ὁποῖου ὁ ρυθμὸς ἦτο μελαγχολικώτατος. Ἡ ληψὶς ὅτι ἡ ὀλιβερά ἐκείνη μελωδίαν θὰ ἔκαμεν τὸν ἐπισκέπτην ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀποσυρθῇ.

Ἀλλὰ τίποτε αὐτός. Εὐρῆκε θελητικωτάτην τὴν μελωδίαν· ἐστὶ τοῦλάχιστον εἶπε καὶ μετὰ τὴν πρώτην, ἐξήγησε καὶ δευτέρην, ἔπειτα τρίτην, τέταρτην...

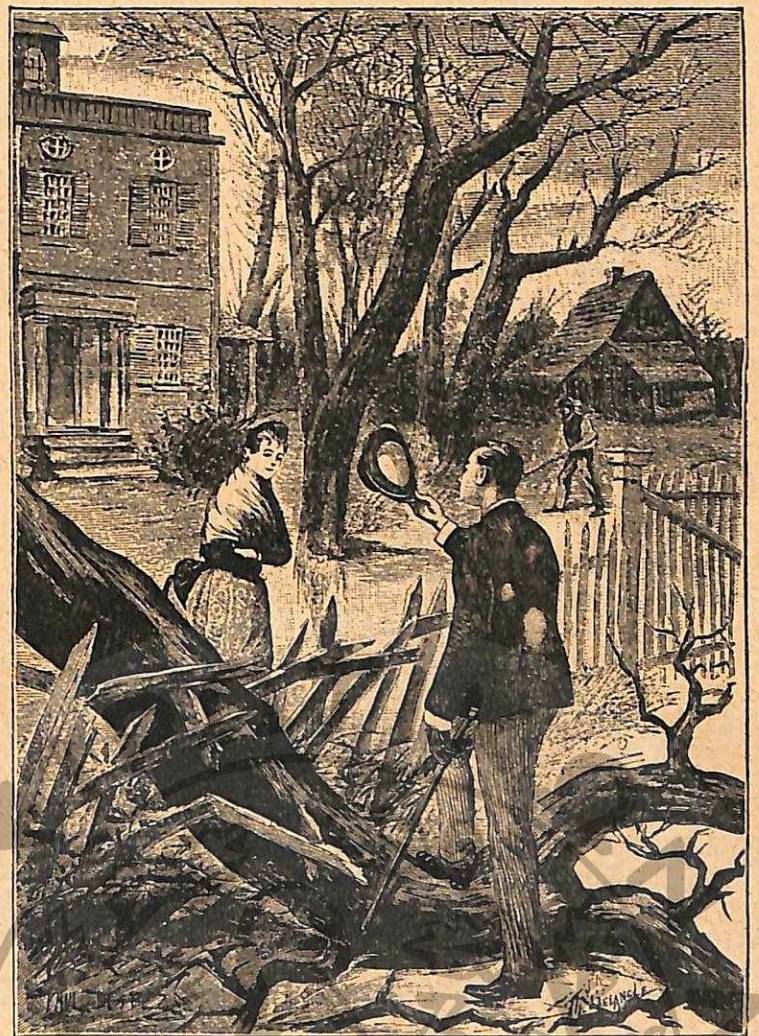
Ἡ Αἰμιλία δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις νὰ ἐξκολούθησῃ.

— Μὴ, δὲν ἐδρεθήκατε ν' ἀκοῖτε;

εἶπεν ἐπὶ τέλους, μὴ δυναμένη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονήσιν τῆς.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡσυχῶς ἐκεῖνος, ποτὲ δὲν θὰ κουρασθῶ ν' ἀκούω τὴν φωνήν σας.

Εἶχαν σημάνη αἱ ἐνδεκα εἰς τὸ παλαιὸν ὀρολόγιον. Ἡ Αἰμιλία δὲν ἔξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἡ κυρία Φάγγ εἶχε ἀποκοιμηθῇ ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλιν τῆς, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸ παραμικρὸν διὰ νὰ διώξῃ ἐπὶ τέλους ἐκεῖνον τὸν ὀχληρὸν. Ἐνδεκα ἡ ὥρα! — ὥρα θεωρουμένη εἰς τὸ Κιμπασσέτον

«Ἐστάθη μίαν στιγμὴν διὰ νὰ χαιρετήσῃ.» (Σελ. 310, στήλ. α΄.)

ἐντελῶς ἀνάμνηστος διὰ νὰ μείνῃ κανεὶς εἰς τὰ ξένα σπύτια. Διὰ τὸ Κάρλος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του δὲν ἔκανε οὔτε νόταν φυσικά, δὲν κατέβαινε; Τὸ καθήκον του ἦτο νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὴν αἴθουσαν! Τί ἐσκόπευε λοιπὸν ὁ κ. Πάλμερ νὰ κάμῃ; Δὲν ἤκουε λοιπὸν τὸν ἄνεμόν που οὐρλιάζε καὶ τὴν βροχὴν που ἐκτυποῦσε στὰ τέφρια;

Μὴ ἐμπνευσίς τῆς ἦλθε τότε.

— Τί φρικτὸς καιρὸς! ἀνέκραξε, καὶ ἔτριξε γρήγορα-γρήγορα ν' ἀνασηκώσῃ τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, ἀληθινὴ θύελλα!

— Νομίζετε; ἀνέκραξε καὶ ὁ κύριος

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀδελφὴ τῆς Νεαπόλεως ([Ε] διὰ τὴν περιγραφήν τῆς παρηγορίας, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεπλάθωμαι σήμερον ἐκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου) *Κιερνὴν Μάσκον* ([3Ε] διὰ τὴν ὡραιότητα, ἐπιστολὴν ὁ γελοῖος ἐκεῖνος δοδεκαετής κύριος, τοῦ ὁποῦν τότεν εὐμάρχη περιγράφει τὸ ἐξωτερικόν του, δὲν ἤμπορούσε φυσικῶς νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ ἐννοήσῃ «Διάπλασις» διαφορετικὰ ἢ ἐνδυμασίαν του θὰ ἦτο πλεονάζων ἄνθρωπιν, καὶ βέβαια ἡ ψυχὴ του εὐγενεστέρᾳ) Ἀθῶν Καρδίαν (ἡ ὁποία μοῦ ἔγραψεν ἐπιστολὰς, ἀφοῦ ἐτελείωσαν αἱ διήροροι ἐκδρομαὶ εἰς τὰ τερπνὰ καὶ ὡραῖα μέρη τῆς πατρίδος τῆς πολὺ εὐχαρίστως θάναγ'ώσω τὰς ἐξ Ἀθηνῶν ἐντυπώσεις τῆς) Ἀγγέλου Ἀνδριανόν, (ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε μίαν ὡραιότητα διπλὴν κάρτον ἀπὸ τοῦ Σικάγου, καὶ τον εὐχαριστῶ πολὺ) Πληγόμενον Ἀέτον (ἔστειλε εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς) Πίθηκον τοῦ Βορρέου ([ΕΕ] διὰ τὰς ὡραίας ἐπιστολάς, καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ διὰ τὴν... πύθνην) ἢ κακογραφία σου δὲν μ' ἐνοχλεῖ δὲν εἶσαι βέβαια φύσει καλλιγράφος, ἀλλ' ὅχι καὶ δυσανάγνωστος; ἂν ἤθελες μόνον νὰ γράφης κἀπως συντομότερα, θὰ ἤσουν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας ἐπιστολογράφους) Ἀτρίδα τοῦ Ὁραίου (σιγὰ-σιγὰ θὰ σου δημοσιεύσω ὅλας τὰς προτάσεις) Μερελίαν (σεῖς εἰσὶς εἰς θέσιν νὰ κρίνεται ποῖον εἶνε τὸ προτιμώτερον; ἂν αἰσθάνεσθαι ἀρκετὴς δύναμις νὰ ἐργασθῇτε ὑπὲρ διαδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μας, ἰδρύσατε τὸν Σύλλογον ἄλλως ἐνοήθη με κανένα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων) Διονυσιάδα Πηγήν (τὸ ἔστειλε) Πρίγκιπα τοῦ Καναδάου (βραβεῖον ἔστειλε εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον) Φερνάνδον Πῶ (τὰς ἐξήγησα τὴν καθυστέρησιν καὶ τὴν ἀνωμαλίαν, ἡ ὁποία εὐτυχῶς παρήλθεν εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς ποῦ μοῦ ἔγραψες εἰς τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα δελτάρια) Ὁλυμπόν ([Ε] πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς) Ἀλβιν-στην (ἡσύχασες, κανεὶς δὲν θὰ μᾶθῃ ὅτι ἤλλαξες ψευδώνυμον) Καρδιογνώστην (ὅχι, εἰς κανένα δὲν θὰ εἴπω αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, κατὰ συμβουλήν ἄλλων ἄλλὰ βέβαια δὲν ἦτο σωστόν, διότι ἀδικούσες ὁλόκληρον ὁμάδα, — μ' ἐνοεῖς; χαίρω ποῦ τὸ ἀνεγνώρισες καὶ δὲν θὰ το ξανακῆμης) Μεγαλὴν Μερκάτην (τὸ εἶπα εἰς τὸν κ. Σ. ὁ ὁποῖος θὰ φροντίσῃ μεταρράσεις δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον τῶν τακτικῶν συνεργασιῶν μου) Κορίαν με τὰς Καμελίαν (θὰ ἐκολληθεῖς πολὺ τὸ Ἀταβύριον Ρόδον, ἂν ἐμάνθην πόσον καλὰς ἐντυπώσεις ἀφῆκεν) Ἀνέλιπτον Χαρὰν (βραβεῖον ἔστειλε) Λευκὸν Κρίνον (ἡ Μ. Σ. δὲν εἶχε ποτὲ ψευδώνυμον, τί ἄλλο συμβαίνει, δὲν εἰξέωρ νὰ σου εἰπῶ) Στέλλαν Παπαδοπούλου (αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰς εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐορτῇ των) Τζὼν Μπούλλ, (εὐχαριστῶ πολὺ) Θ. Εὐστρατίου (ἔστειλε) Ἰππότην τοῦ Μεσαίωνα (ἔστειλε) σου εὐχομαι ταχεῖαν ἀνάγνωσιν ἐκ τῆς μικρᾶς νεανικῆς ἀδυναμίας, ἡ ὁποία σ' ἀναγκάζει νὰ πᾶς ἐπὶ τινὰ καιρὸν τῆς ἀλληλογραφίας; πολὺ μὲ λυπεῖ αὐτὸ, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!...) Βουάρεων (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ) Νεαρὸν Ἠθοποιὸν (ἔχει καλῶς τὰ φύλλα στέλλονται εἰς τὴν διεύθυνσιν σου) Καλὰς Ὁρισερ ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν ἐγέλασσα με τὴν παιδικὴν ἀνάμνησιν ποῦ σου ἀφύπνισεν ὁ «Γῦρος τοῦ Κόσμου» ξέρεεις ὅμως ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ παῖδά ἐγὼν ἀπὸ μίαν τέτοιαν; ὅταν τὰ καλῶσιν οἱ γονεῖς των, ἐπιχειροῦν... τὸν γῦρον τοῦ κόσμου) Κρυφοδαγκαριάν (σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια νὰ ὁ πρῶτος Διαγωνισμός: νὰπαντήσῃς εἰς τὴν Δικατὴν Τετάρτην Κυριακὴν) Ἀστέρᾳ τῆς Ἀνατολῆς (σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον καὶ τὸ φύλλον, μὰ εἶνε ζήτημα ὅτι ἡ δημοσίευσίς τῆς εἰκόνος σου δὲν θὰ μεικρῇ τὴν πόδιν ἐμὲ ἀγάπην σου; ἀπειναντίας, νομίζω, θὰ τὴν αἰξήσῃ)

Ἀνθοπερὶ Μάϊον (ὁ Μικρὸς Ἠθοποιὸς μοῦ ἔγραψεν ὅτι δὲν παρηγορεῖ τὰ δικαίωματά του ὥστε συνεννοήσου μαζί του) Γάτον τῆς Ἀνατολῆς (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπλάθωμαι δὲν πιστεύω νὰ σε κῆλυν νάλλῃξες ψευδώνυμον με αὐτὰς τὰς ἀκριτομυθίας ἐπιστολὰς ὅς το ξέφυγαν, εἰς) Δημήτριον Μελανδρινόν (μὰ ποῦ νὰ σε μιντεῦσαι! ἔπρεπε νὰ το εἰπῇς ὅτι εἶσαι σύ τὸ κρῖμα! βραβεῖον σοῦ ἔστειλα) Βολιδικὸν Κρατὶ (βραβεῖον ἔστειλε) Δωδώνην (σοῦ τα ἔστειλε δὲν ἐμάντευσες ὅτι θὰ ἐπῆρ-χετο κάποια ἀνωμαλία ἐνεκα τῆς μετακομιῆς, διὰ νὰ μὴν ἀνησυγῇς τόσον;) Εὐθυρρήμονα, (τὰ ὅλα ἀπαιτῶ καὶ εἰς σέ) Νήσον τῶν Φαιάκων (βραβεῖον ἔστειλε) Ρομαντικὸν Κυνηγόν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπλάθωμαι τὸ κρῖμα νὰ λείπω καὶ νὰ μὴ σε γνωρίσω ὅταν ἦλθῃς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου; ἂς ἐλπίσω ὅτι θὰ ἔλθῃς καὶ πάλιν) Μελεγγάρ Ἀκτίνα (τοῦ το ὑπενθύμισα καὶ πάλιν τί ἄλλο εἰμπορὸν νὰ κάμω;) Ἐρρικᾶ (σοῦ ἔστειλε τὰ βιβλία εὐχομαι ὅμως νὰ σ' εὐρῆκαν ἐντελῶς καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν σου— διὰ νὰ τὰ ἀπολαύσῃς, δὲν εἶνε βέβαια ἀνάγκη νὰ τα διαβάξῃς εἰς τὸ κρεβ-δάτι) Προπὴν τοῦ Ζερφύου (εὐχαριστῶ πολὺ) κ' ἐγὼ ἔχοι ἐπεθυμῖαν νὰ σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶς) Θεαλίδα Καλλιτέχνηδα (σοῦ ἔστειλε Α' καὶ Β' Σειρὰς τῶν «Διηγημάτων» Ξενοπούλου; ἀφοῦ σ' ἐνθουσίασαν τόσον ὅσα ἰδικὰ του ἀνεγνώσας, εἰς τοὺς παλαιούς τόμους τῆς «Ἐστίας», βεβαίως θὰ σου ἀρέσουν καὶ αὐτά, τὰ ὅποια εἶνε τὰ νέα του καὶ τὰ καλλι-τερά του) Ἄνναν Κ. Σταματάκη (ἐλπίζω ὅτι τα ἔλαβες καὶ ὅτι σοῦ ἐπέρχεν ἡ τόση λύπη) Κλάδον Ἑλαιᾶς (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξε-σπάθωμαι ἡ πρόσας σου δὲν μου φαίνεται ἀ-σχηρὴ καὶ ὑὰ τὴν μελετήσω) Ἐκάτην, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 20 Σε-πτεμβρίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεγές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 4 Νοεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δεῖν νὰ γράψω-σαι λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἕκαστος προέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

481. Συλλαβογράφος.

Ἐ, σύμφωνον τῆς Γαλλικῆς με πέτραν ἂν ἐ- [νόησε, νῶσες, Ὁλομ' ἀλάντων, γλυκὺ, εὐθὺς θὰ φανερώτῃς. Ἐστία ὑπο Ἀνδρία Κοκκίανη.

482. Στοιχειογράφος.

Ἐνα πετρίον, τῆς κεφαλῆς, ὁ λυτὴς ἂν στερήσῃ. Μερίτης χωρὶς νάτοικον εὐθὺς θὰ συναντήσῃ. Ἐστία ὑπο τοῦ Τριπολίμου.

483. Εὐνιγμᾶ

Κιωστὴν σημαίνει τὸ ἀρσενικόν μου Μέλος τοῦ σώματος τοῦ θηλυκόν μου. Ἐστία ὑπο τῆς Ἀρκαδίας Νου ὅς

484. Μωσαϊκόν.

Πρέπει νὰ πᾶς στὴν Ἀμεισσα, τὸ πρῶτο νὰ- [παντήσῃς, Γὰ τᾶλλο εἰς τὸν χάρτην σου ἀρκεῖ νὰ ἀνεύσῃς. Ὅταν θὰ πᾶς στὴ θάλασσα, τὸ τρίτον μου θὰ

Καὶ τᾶλλα δυὸ στὸ Σπερχεῖο, — στὸ λέγω νὰ [το ξέφυγες, Ἀυτὰ τὰ πέντε γράμματα φθάνου νὰ σχηματίσῃς. Ἐνα γνωστότατον νητὶ, δὲν εἶνε νηπορήσῃς. Ἐστία ὑπο τοῦ Κροταλίου.

485. Πυραμῖς.

+ Οἱ σκυροὶ ἀποτελοῦν Κράτος. * + = Σύνδεσμος. * * + * = Φέγγει. * * * + * * = Ἐποχὴ. * * * * + * * * = Ὅρις.

Ἐστία ὑπο τῆς Θελοῦσας.

486-487. Μεταμορφώσεις

1. Ὁ ὄνος δι' ἑξ μεταμορφ. νὰ γίνῃ Κύριος.
2. Ὁ νότος δι' ἑξ μεταμορφ. νὰ γίνῃ Βορρᾶς.

Ἐστία ὑπο τοῦ Ἀσπρὸν Ἰωντικῆς.

488. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνεν εἰκόνας

— Μήπως μ' ἐζήτησε κανεὶς; — Μόλις ἀνεχώρησε, δεσποινίς; Ἐλένη, να- ἀρῇ τις κύριος, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ σε ζητήσῃ ἐκ μέρους τῆς ἀδελφῆς του Μαρίας, καὶ νὰ σε παρηκαλέσῃ νὰ υπάγετε εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ της κῆματε συντροφίαν...

— Πῶς; ἡ Μαρία λοιπὸν δὲν θὰ ἐξέλθῃ σὴ- μερὰ;... Καὶ δικτὶ;

Ποῦς θὰ τῆς εἰπῇ τὸ δικτὶ;

Ἐστία ὑπο τῆς Βοσκοπούλας εἰς Λίριος.

489. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα καὶ τὰ τρίτα γράμματα τῶν ζητου- μένων λέξεων σχηματίζουν δύο πόλεις ἐλλήνι- κάς, τὴν μὴν ἀρχαίαν τὴν δὲ νέαν, (μολονότι καὶ αὐτὴ τὸ ὄνομα εἶνε ἀρχαῖον:)

1. Ἀντωνυμία. 2. Πόλις τῆς Γαλλίας. 3. Ἡπειρος. 4. Πηλὸν ἀποδημικόν. 5. Ἀριθμη- τικόν. 6. Πτηνόν. 7. Ἀρχαῖος ρήτωρ.

Ἐστία ὑπο τοῦ Ἐυθροῦ Νίτρου.

490. Φωνηεντόλιπον.

* - φων - πρὸν - δεσχημ.

Ἐστία ὑπο τοῦ Κρατίου.

491. Γρίφος.

οὐ τίς
οὐ οὐ τίς τίς
Οἱ :: Οἱ ναὶ πολ ρ :: ἡ ἄς
οὐ οὐ τίς τίς
οὐ οὐ τίς

Ἐστία ὑπο τοῦ Πράσινο Χαδάρου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 29 καὶ 30.

366. Ἰκόνιον (εἰκὼν, ἴον). — 367. Κλέων-λέ- ων. — 368. Φυλάκη φυλακή. — 369. Ἀέθος- ἄθος.

370. Κ ΜΕΝ ΣΙΒΗΡΙΑ
ΜΩΡΟΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ
ΚΕΡΑΜΟΣ ΗΦΑΙΣΤΟΣ
ΝΟΜΟΣ ΑΙΝΟΣ
ΣΟΣ ΕΥΒΟΙΑ
Σ ΙΟΚΑΣΤΗ

371. ΙΩΝΑΣ 372. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ (Τελλίας, Ὁάσις, Λαι- μός, Ἑλλάς, Μήσας, Αἰόλος, Ἰστιάς, Σα- λαμῖς). — 373. ΣΕΝΕΚΑΣ, ΜΟΡΦΕΥΣ, ΜΥΚΗΝΑΙ, ΤΟΜΟΥΡ, ΚΗΠΕΥΣ, ΦΑΙΘΩΝ (σου - ο - η =) Σέβον τὴ γῆρας. — 374. Σοφία πλούτου κτήμα τιμωτέρων. — 375. Ἡ ἀσυνέπεια ἔχει συνε- πείας. — 376. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δημοσιεύεται εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ πα- ρόντος φύλλου)

377. Σηλωτός (σὺλ, ὦμος). — 378. Γαλαξίας (Γ, Λ, Ξ, ἄ). — 379. Χέλι-μέλι. — 380. Μοργαρίτης-μοργαρίτα.

381. ΚΑΤΑ 382. Ἐπιμέλεια (πρΕΠΕΙ ΑΓΑΝ ΜΕΛΙ Ἀπό. . .) — 383. ΚΟ- ΤΑΦΗ ΡΑΕ (Καί, ΒΟΙος, λάΡος, ΑΝΗΡ ΤάρΑς, γιὰΥΞ) — 384. Τὸ μὲν πνεῦμα πρῶτον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενῇ. — 385. Ὑπερόπτης μὴ ἴσθι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἡλὶς ληπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμούς μας ληπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διελγόμεναι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Εὖν τὸ δουλοῦδι τῆς Καρδίαν ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά μου, ἂς εὐχρεστηθῇ νὰ μοι φανερώσῃ ἐκεῖνο πρῶτον τὸ ἰδικόν του. Ζαπτίς. (Γ—69)

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν Γάτον τῆς Ἀνατολῆς διὰ τὸ δελτάριον. Ἀεράκι τοῦ Βουροῦ. (Γ—70)